

PLNOST ŽIVOTA

aneb:

POZNÁNÍ SKRYTÝCH SIL V NÁS
A JEJICH VÝVOJ

ČÁST I.

Přípravná část k osvojení si potřebných sil
ku magnetismu, hypnotismu a sugesci

IV. vydání

ZPRACOVAL S. K.

1932

Nakladem Edice „Spiritu“ Karel Sezemský, vydavatel v Nové Pace
Vytiskla knihtiskárna Josef Glos v Semilech

Cena Kč 6.—

PLNOST ŽIVOTA.

aneb:

POZNÁNÍ SKRYTÝCH SIL V NÁS A JEJICH VÝVOJ

Přípravná část k osvojení si potřebných sil
ku magnetismu, hypnotismu a sugesci.

IV. vydání.

ZPRACOVAL S. K.

1932.

Nákladem Edice „Spirit“ Karel Sezemský, vydavatel v Nové Pace.

Vytiskla knihtiskárna Josef Glos v Semilech.

Úvod.

Tímto předáváme prvou část našeho velkého trojdíla do rukou čtenářstva, doufajíce, že plně porozumí účelu zde vyjádřenému, jenž zní: „*Poznání vyššího sebeurčení a sil, jež nám k tomuto slouží a uplatňování jich v zájmu celkového blaha a štěstí.*“ Tím současně zhoštění budeme úkolu, jež v „*Zasvěcovacím kursu*“ jsme na sebe převzali, neboť toto trojdílo jest poslední částí prvního období.

Jednota všeho života.

„Vše, ve všem jest Bůh!“

Názor materialistů, že stvořené jsoucno povstalo z ničeho, je neudržitelným a rozumem, porovnáváním a pozorováním nepřijatelným. Podobné stvoření je vůbec nemyslitelným. Nikde nespatřujeme něco z ničeho se tvořiti.

Ku vzniku nějaké tvorby, něčeho vůbec, musí být určité množství síly a látky.

Všechny tvary a věci jsou sloučeny z malinkých částíček, prvků, které již před tím byly, než tvaru a zjevu vnějšího nabyly.

Zevní tvary a zjevy mohou se rozpadnout zase v prvky, ze kterých povstaly; ale prvky tyto, jež jsou základem tvaru, nemohou se ztratiti, nemohou se proměnit v nic. Ony trvají ve svém změněném stavu dále.

Právě tak má se to s neviditelnou silou. Ona může svůj stav, svou vlastnost, měniti, ale nikdy nemůže se ztratit, aneb změnit v nic. Elektrická síla se mění: ve světlo, teplo, neb hybnou sílu, ale neztrácí se. Ona se jen proměnila, sdělila se jen jiným předmětům, jiným podstatám.

Světlo a teplo ztrácí se zdánlivě v nekonečném prostoru, ale ve skutečnosti však jest zachycováno ovzduším a dále přenášeno.

Pozorování této skutečnosti vede nás k odkrytí zákona trvání síly a hmoty.

My vidíme všude změnu, přeměnu a činnost ve vnějším světě, ale nevidíme nikde zničení a ztrátu síly neb látky.

Tvůrčí prvek slučuje všechny jednotlivé tvory a zdánlivě samostatné bytosti a světy v nerozlučném řetězu v jediný celek.

Člověk netvoří zde žádnou výjimku, i on je článkem v tomto nekonečném celku. Nikdy není odloučen od této stále činné tvůrčí prapříčiny. On může toto třeba vědomě popíratí aneb nevědom si toho býti, což však na věci samé ničeho nezmění.

Ve své duševní i tělesné bytosti jest stále spřátelen a spojen s tím, co jest, co stává.

Jeho duch jest částkou světové všeduse a tělo jest skutkem praprvků, ze kterých země, voda i vzduch byly stvořeny.

Zákon přitažlivosti, který přináší dešť z oblaků, jest tímžé zákonem, který řídí oběh planet a světů v nekonečném prostoru.

Světlo sluneční jest zde právě tímžé světlem, které svítí na jiných, nám spřízněných světech: Venuši, Martu, Neptunu, a projdouc různou vzdáleností, může se tam odtud zcela jinak jeviti a jiné účinky, tamním poměrům přizpůsobené, vyvolatí, než zde.

V podstatě zůstane přece jen tímžé sluncem, ať jakékoliv jsou jeho účinky v nekonečných dálavách neznámého prostoru.

Zde vidíme, že nezměnitelné zákony řídí a ovládají vše. To není nahodilým zařízením, *to není náhoda nerozumná a chvilkové určení něčeho*, nýbrž vidíme zde rozumné, nutné a přesné předpisy vnitřní přírody všesvětového ducha.

Jeho zákony jsou částkou Jeho přirozenosti a On sám řídí a jest ve svých zákonech, a tak, jak je ve svých zákonech, tak také ve svém tvoření.

Jeho životní podstata udržuje věčný život. Veškeren život je částkou Jeho života. Kdyby byl jen v jedné části ce stvořeného, ne všude a ve všem, *nebyl by všudypřítomným*.

Budme si toho stále vědomi a držme se toho! Světový duch, tvůrčí síla a činnost, jest svou jsoucností ve

všem, On proniká všechnu látku i sílu, je všude a ve všem, tím také v lidském rozumu i srdci, *v člověku samém*. Toho musíme si býti trvale vědomi a musí se to v nás vžiti, chceme-li se státí sebevědomými lidmi.

Zák, jenž chce vyšší moudrosti dosáhnout, musí o tomto *denně přemýšlet*, neb jedině tak může v plném sebevědomí býti jednou s otcem spojen. †

Nekonečný prostor jest ohromným skladištěm, jež je naplněno obsahem různé hutnoty a jemnosti.

Nejjemnější podstaty jsou nositeli největší síly. Čím jemnější je struna, tím vyšší je zvuk, který vydává, a tím více záchvěvů tvoří. Nejjemnější prvky jsou prostředím mezi vykonavateli nejvyšší moci. Totéž pozorujeme v samotném mozku a nervovém vedení u člověka. Čím jemnější jest mozková látka, tím vyšší myšlenka a čím jemnější nervová látka, tím větší jsou citové dojmy a tím jemnějších účinků jsou schopny.

Látka jemnější vždy proniká hrubší a to závislé jest na tom, že žádná až dosud nám známá látka není tak hutnou, aby mezi její atomy (prvky) nemohla vniknout ještě jemnější.

Pohyblivé prvky vody vniknou velmi snadno do hutných prvků cukru, dřeva, ano i kamene.

Vzduch svými jemnými prvky proniká vodu a jemné prvky éteru (pralátky) jsou tak drobounké, že proniknou všemi až dosud nám známými shluky hmoty.

Bylo by však směšné tvrditi, že éter je tou nejjemnější pralátkou, poněvadž nám věda žádnou jemnější dosud neodkryla.

Učenec, který své duševní smysly vyvinul, vidí mnohé věci, které školské vědě známy nejsou; on vniká do říše oduševnělé látky, která světový éter svou jemností převyšuje. On zvedá pohozenou nit a kráčí dále tam, kde ji lučba ztratila. On nalézá vyšší nekonečno tam, kde slepý bratr nevidí již nic, leč čirou tmou.

Duševní nekonečno proniká hmotným prostorem právě tak, jako voda prosakuje houbou a tím je jedině

umožněno, že celý nám neznámý a nekonečný svět nás obklopuje, aniž bychom my něčeho pozorovali, leč tehdy, když vyšší duševní smyslové v nás se rozvinuli a my se stali schopnými přijímat jemnější vlny a dojmy, které v těchto výších vládnou.

Všesvětová příčina, která vše, co jest, stvořila, musela k tomu sama v sobě schopnost a rozumovou inteligenci mít, neboť ve všech zjevech přírody, v tělesné, duševní i duchovní tvorbě člověka, ba v celém podivuhodném zařízení světovém a kosmickém, mluví k nám zázračná moudrost Tvůrčí.

Ona obsahuje v sobě potřebnou moudrost přivést člověka až k nynějšímu stupni vývoje a proto můžeme této moudrosti i napříště plně důvěřovati, že započaté dílo také dokončí. Při tom nesmíme nikdy zapomenouti, že tato moudrost přebývá v nás a že skrze člověka se světu zjevuje.

Tato moudrost chce skrze nás a s námi dosíci svého vyššího cíle a určení, a když chceme v nejkratší době toho dosíci, musíme si jej sami v sobě uvědomiti, probuditi a vědomě k našemu určení býti spolupříčinými.

Poněvadž všesvětový Duch je naší prapříčinou, kořenem, neb základnou našeho celého bytí, tak musíme Jeho vůli a určení, které s námi zamýšlí, sami v sobě nalézt.

Jeden z těch, který Jej sám v sobě našel, ujišťuje nás, že Jej jistě nalezneme, budeme-li Jej s upřímným srdcem, ze všech sil a plnou odevzdaností hledati.

Dodnes hledali jsme Jej v nebi, v kostelích, lidskou rukou vybudovaných, a v knihách.

Nyní se vraťme jako ztracený syn z marných cest, a hledejme Jej doma, v chrámě tom, při jehož stavbě nebylo slyšeti ani kladiva ani sekerky. Hledejme Jej sami v sobě, v srdci a rozumu člověka, v jeho celém těle. Již před 1900 lety řekl jeden z největších duchovědců, apoštol Pavel: „Což nevíte, že jste chrámem Ducha svatého a že Duch boží přebývá ve vás?“

Tato pravda byla nejvyšším tajemstvím, které jen zavěcencům zjevováno bylo.

Chrám a svatyně svatých s archou úmluvy u starých Židů byly jen symbolickým výrazem tohoto tajemství.

Jenom v *nejvnitřnějším svatostánku*, v nitru lidské duše, možno s Ním mluvit.

Pravá modlitba je tiché nejvnitřnější obcování s Ním; soustředění sama sebe v Ném, který přebývá v nás.

Když by ses modlil, uzavři se do svého pokojíčku a modli se skrytě!

Tento pokojíček jest naše nitro, a když chceme s našim otcem rozmlouvat, s Ním sjednotit bytí, tak musíme dveře, jimiž k nám vniká lomož světa — naše smysly — uzavřít.

Bůh mluví v největším tichu, v nitru člověka, a ten, který navykl si hlasu Jeho naslouchati, rozumí tajemně mluvě, hlasu ticha.

Všechnu moudrost, sílu, život, zdraví a moc nalezne člověk sám v sobě, neboť prazdroj toho všeho je v něm. Proto je naší svatou povinností, naším příkazem, tuto vnitřní sílu a moudrost poslouchati. Ve všech svízích, nemocech a nesnázích jí se učiti znáti a dle jejích zákonů se řídit.

Takováto činnost není žádným fanatismem, neb vírou v nějakého vzdáleného Boha, nýbrž je to důvěra v naše nejvyšší a nejvnitřnější „Já“. Toto vyšší „Já“ objímá a proniká vše, čím nyní na venek jsme a čím v budoucnu budeme.

Ono uzavírá celou naši osobnost a převyšuje tuto ještě daleko, daleko výše.

Pěstěním tohoto sebevědomí, že tvoříme jednotu s prapříčinou a prazdrojem všeho bytí, může naši osobnost k nejvyššímu ideálu lidskému, k bohočlověku přivést a v něho přetvořit.

Není nic těžkého nahlédnout, proč máme se s naším nejvyšším ideálem slučovati. Šalomoun již pravil: „Jak člověk ve svém srdci myslí, takovým je.“

Vidíme-li Boha v sobě, tak vidíme jen Jeho vlastnosti, jako: život, zdraví, lásku, sílu atd. a stále obírání se těmito, stálá autosugesce s nimi, přiblíží nás k nim a pomůže nám jich dosáhnouti.

„Pověz mi, s kým se stále stýkáš, s kým obcuješ, a já ti povím, jaký jsi!“

Člověk nežije pouze chlebem, ale brzy stává se tím, čím se jeho duch zabývá.

└ Bude zdrav, silen, dobrým a duševně silným, když bude věřit, že vnitřně i zevně zdrav a silen je. „Tvá víra tebe uzdravila.“ Toť správný výrok poznání tohoto zákona.

Stále zabývání se starostmi činí lidi starostlivými a dogma bludné bohovědy, která člověka, jako bídného hříšníka a bludné a slabé stvoření nám představuje, působí sugestivně tím, že toto stále lidem před oči stavi a opakuje, že lid skutečně se zeslabuje a stává chatrnějším.

Proto držíme si stále náš nejvyšší ideál před našimi zraky, obírejte se s ním co nejvíce; jedině to nás může Jemu podobnými učiniti.

Častým pozorováním božských vlastností sjednotíme ducha a povahu svou s těmito vlastnostmi a my tím otevíráme své nitro vlivu vyšší a dokonalejší síle.

Když tak budeme jednati, pak se stane náš život a naše povaha vždy božštější a všechny protilehlé slabosti, hřích, nemoc a strast ustoupí do pozadí.

Přistoupíme-li blízko k nějakému mosaikovému obrazu a prohlížíme-li jednotlivé jeho částčky, ze kterých je obraz sestaven, tu na prvý pohled velmi málo spojitosti a souladu zdá se nám v tom spočívat; ustoupíme-li však do určité vzdálenosti od obrazu a prohlížíme celek jeho, tu teprve poznáváme, že jednotlivé části porculánu, neb kamene, zúmyslně jsou tak sestaveny, aby tvořily dle přesného plánu určitý celek. Všecky jednotlivé částčky, jež zdají se nám zblízkosti tak nesouladnými a bezúčelnými, jeví v určité vzdálenosti souladnou spojitost

co do barvy i velikosti tak, že i ten nejmenší jeví se právě tak nevyhnutelným na svém místě, jako ten největší.

Tmavé a černé barvy jsou právě tak nutnými jako sousedící světlé, zelené a modré. Jasné barvy představují světlé partie, temné stíny.

Bez světla a stínu nebyl by vůbec žádný obraz myslitelným; obě má zde určité místo a tím nabývá obraz v každé své části souměrnosti a určité ceny. Kdyby scházelo jen jediné, již by povstala tím mezera a krásu celku by tím jen rušila.

Právě tak má se to s jednotlivými událostmi v celé přírodě a s jednotlivými zkušenostmi každé jednotlivé lidské duše. Sami o sobě zdají se míti velice málo spojitosti s celkem, aneb při bližším styku s nimi zdají se nabývat ceny, kterou ve skutečnosti nemají; to děje se nám, když buď z přílišné dálky, aneb blízkosti, mnohé životní události pozorujeme.

Zemře-li na př. někdo cizí v jiném vzdálenějším městě, tak se nás to ani netkne, zemře-li však náš blízký známý, třeba ve vzdálené Africe, tu událost tato zatlačí na okamžik všechny současné události do pozadí.

Stojíme-li před velkým keřem, v jeho naprosté blízkosti, tu se nám zdá býti vším, co je před námi. Ustoupíme-li však zpět, tu vidíme i ostatní předměty a keř zaujme k nim své pravé místo a určení. Vzdálíme-li se však přes příliš daleko, nevidíme jej vůbec a uvidíme pak zcela jiné předměty před nim.

Každý předmět v přírodě a každá zkušenost v životě lidském má své určité místo v souladu kosmického celku.

Jestliže my nevidíme soulad a pořádek v přírodě, anebo v našem životě, tak jest to tím, že nezaujali jsme sami pravé stanovisko, se kterého bychom je viděli. Schází nám pravý stav nazírání. Buď stojíme příliš blízko, věnujice malichernostem příliš velké pozornosti, více než zasluhují, aneb jsme příliš vzdáleni naší nevědomosti a nechápeme jich pravého určení a významu.

Malé dítě nerozezná rozdíl mezi krásnou sochou uměleckou a mezi kusem kamene zde přítomným, ono neocení vztahy mezi žaludem a dubem, s kterého tento spadl. Nicméně tyto vzájemné vztahy a spojitosti jsou přece jen zde.

Když dítě doroste a svým přemýšlením, pozorováním a zkušenostmi se obohatí, tu teprve rozpozná soulad a spojitost ve věcech, kterých před tím neznalo.

Pád jablka se stromu a kroužení planet kol slunce byly pro muže vědy dvě zcela od sebe odlišné události, až přišel Newton, jenž zabývá se touto vědou, dokázal, že tyto obě události jsou následky jedné a téže příčiny, totiž zákona přitažlivosti.

Čím věda více pokračuje, tím méně prvků a zákonů nalézá a tak bezděky doznává, že mnohé události jsou následky jediné příčiny.

Tak bude se zdát mnohému protivným, když dovlím si tvrditi, že zdraví a nemoc jsou následkem jediné příčiny, jediné zákona, zákona naší vyšší bytosti, zákona souladu a lásky.

Když své myšlenky a činy s tímto zákonem přivedeme v soulad, pak jsme zdraví, nabýváme úspěchů a štěstí, když ale jednáme proti tomuto zákonu a proti naší vnitřní přirozenosti, tu utváří se naše zevní žití v nesouzvuk a následky toho jsou: nemoc, utrpení a bída.

Všem příčinám, všem zákonům v čele stojí Bůh, jako prapříčina, co nejvyšší zákon. V Něm uzavírá se vše a On jest jediná prapříčina všeho a prvotní zákon.

Lidstvo spěje od mnohosti k jednoduchosti, k jednotě zpět. „Polytheismus“ (mnohobožství) a „Dualismus“ (dvojbožství: Bůh a ďábel) zmizí pozvolna před neustále jasněji se utvářejícím monotheismem (jednobožstvím).

Naše doba je přerodnou, jednotící, jak v sociálním, průmyslovém, tak i finančním světě, jest to zejména viditelným. Ve vědě, v náboženství i v národnostních poměrech lze toho dobře postřehnout.

Máme spojené pošty, školství, dráhy, velké organizace a společné podniky.

Vše čeli k jednotě, k sjednocení, a co od ní se odlučuje, jde v záhubu a oslabuje se. V sjednocení je síla a moc.

Osvícené náboženství učí o jsoucnosti *jediného Boha*.

Osvícená věda nalezne ke všem stávajícím věcem a stvořeným předmětům *jedinou prapříčinu*.

Světská věda ve svém pokroku dochází k oněm důsledkům, že všechna hmota rozpadá a ztrácí se v *jediné pralátce* a všechny síly že jsou obměny a přeměny jedné, *jediné prasilý*.

Tam, kde dříve viděla základní prvky ve vodě, vzduchu a zemi, tam vidí nyní pouze různé skupenství *jediného prvku* — atomu.

Pravím-li, že síla a látka jsou projevy *jediné prapříčiny* — *jediného Boha*, porozumí mi mnozí, již jinak v této věci nemají jasno.

Řeknu-li však, že síla a látka jsou v podstatě a původu jedno a totéž, tu mnozí se nad tím pozastaví a řeknou: „Proč nám dokazuje věda, že látka se dá přeměnit v sílu a opačně?“

Sluneční energie (paprsky) jsou stravovány rostlinstvím, zvířenou i člověkem a proměňují se stále ve hmotu.

Spálením přemění se tato sluneční síla opět ve svůj stav a uvolňuje se aneb znovu v různých přeměnách opět se přetváří.

Osvícený mudrc dokazuje nám totéž, když tvrdí, že duch a látka ve své podstatě jsou jedno a totéž. Látka jest zhuštěna a ztělesněna, tím také obmezena a vázána duchová síla.

Vyšší duchová podstata proniká volně látkou.

Volná a nespoutaná duchová síla může buď přímo aneb nepřímou zde zasáhnout a upoutanou duchovou sílu

ve hmotě uvolniti. Tuto skutečnost, že látka není mrtvou hmotou, nýbrž časově spoutanou duchovou silou, dokazuje nám mnoho záhad, které jinak jsou nevysvětlitelné.

Když vše stvořené vyšlo z jediného všesvětového ducha, z jediné prapříčiny života a jest živo (ve všem jest život), jak mohlo by ještě něco cizího a mrtvého zde býti, když vše z jediné živoucí prapříčiny pochází?

Připustíme-li, že látka nevyšla z Boha, z prapříčiny všeho, že zde již byla co vedlejší podstata, tu propadáme již v dualismus (dvojbožství) a není již Bůh jedinou, všude a ve všem přítomnou bytostí, neb vedle Něho stojí pak ještě něco jiného. Látka, čili hmota, je tudíž časově trpný duch, ona je ženským rodícím principem v přírodě a působením volného ducha v ní. Činného tvůrčího ducha mužského rodu může být v látce spící duchový prvek ze zdánlivého snu probuzen a v činnost uveden.

Kdo má světlo moudrosti, poznává v početi Panny Marie a v Kristově zmrtvýchvstání dva obrovské symboly velikého díla kosmického.

Mnoho lidí dnes již asi ví, že uhlí, jež tak vydatné služby nám koná, není nic jiného, než uschované sluneční teplo.

Kamenný olej (petroleum) není nic jiného než totéž v tekutém stavu, jinými slovy řečeno: „Sluneční energie ztělesnila se dočasně v tekutý a hmotný stav.“

Spálením uvolňuje se zas a vrací se ve svůj prvotní stav, projevuje se světlem a teplem. Toť krásný vzor ztělesnění se božského slunce, duchového principu ve hmotě a uvolněním opět navrácení se ve svůj původ, v duchový princip.

Přítomná lučba nám praví, že když by ovzduší naší země dosáhlo jistého stupně, spálilo by úplně naši zemi a proměnilo ji v plynný a tekutý stav, čímž by vrácena byla zase svému původu.

Jiný druh světové síly, kterou nazýváme *elektrinou*, jest taktéž v spícím stavu v celé hmotě. Odborník rozumí již tomu, jak ji uvolnit a ke všem možným účelům upotřebiti.

Magnetismus jest opět jiný stupeň všesvětové síly, jež projevuje se ve všem, nejvíce však v člověku, kde se mění v látku, nervovou a myšlenkovou sílu.

Dušežpytný lékař naučil se již tuto sílu v sobě i v nemocném vyvinovati a v patřičný chod v těle uvést.

Látka a síla poslušna jest vždy vyšší síly ducha, jen když jí posledně jmenovaný zná a umí správně použiti.

Způsob tohoto léčení a uzdravování bude v další části II. a III. dílu tohoto celku plně objasněn, proto nebudeme se tím nyní zdržovati a vrátíme se zas k svému původnímu rozhovoru.

Náboženství, mudrcství a věda naleznou pořádek i zákon, tudíž souladnost, v celém stvoření a poněvadž stvořené je výronem božím, tak musí božská bytost ve své podstatě býti: soulad, pořádek a zákon.

Vnější jsoucno stvořeného, ano člověka samého, dokazuje nám, že je zde projev, neb ztělesnění vnitřní podstaty božské, a to v pokračujícím svém vývoji.

Účinek jest podmíněn vždy jistou *příčinou* a tato přivádí jej k uplatnění.

Stojíme-li před nádherným dilem uměleckým, aneb před zvláštním výrobkem technickým, moderním strojem, a obdivujeme se u prvního souladu barev a dokonalé plnosti tvarů, u druhého pak přímo úžasné konstrukci a výkonnosti, tu pocítujeme, a nikdo toho nepopře, že tyto výrobky jsou ztělesnění umění a vědy, částky to ducha člověka, který má smysl pro krásno a rozum pro soulad. Tyto vlastnosti že tvoří pak část jeho povahy.

A právě tak musíme v pozorování nádherného díla, v souladu a pořádku v přírodě a stvořeném se nám jeví-

ciho, na charakter a mohutnost tvůrčího principu závě-
řiní.

Soulad je tudíž zákonem božím a také jedna z vlast-
nosti lidské duše, protože tato jest v malém podobenství
světová všeduse.

Hřích a následek jeho, nemoc, není ničím jiným, než
nesprávným jednáním proti naší vlastní přirozenosti. Po-
něvadž duše jest ztělesněný boží obraz v nás, tudíž po-
dobá se naše vnitřní přirozenost a podstata této prapři-
činy a tato jest: Bůh, láska, moudrost a síla.

Proto je hřích, ať vědomý či nevědomý, pouhým pro-
tivením se našemu vnitřnímu zákonu v nás!

Opakujeme si toto stále a nezapomínáme na to nikdy:
*„Naše vnitřní podstata (duše) jest božského původu a
proto má v sobě boží vlastnosti: lásku, moudrost a sílu.“*

Hledáme-li někde jinde něco jiného a spolehne-me-li
na někoho jiného, odejímáme této mocnosti v nás mož-
nost se uplatnit, nás osvětit, vést a chránit.

Naše vědomí se zatemňuje a my cítíme se duševně
slabými a tělesně chorými; pak hledáme ztracenou prav-
du a sílu ducha v chrámech, ve smyslovém rozptýlení se
a v knihách.

Pravá výchova má člověka naučit samostatně myslet,
jednat a v sebe důvěřovat, má jej učinit plně volným a
svobodným.

Moudrost, která nám naši vlastní božskost zjevuje a
učí nás v tuto boží jsoucnost v nás plně důvěřovat, osvo-
bozuje nás a činí nás silnými.

Nezkalené učení Nazaretského mělo na zřeteli tento
veliký účel, ale bohužel brzo zapomnělo se pravého účelu.

Osobní chtění a osobní smýšlení stalo se hříchem člo-
věčenstva. Místo hledání Boha v sobě, poukázán člověk
na neznámé nebe, jež líčeno co trvalé sídlo neznámého.

Stálá přítomnost Ducha svatého (ducha božího) v nás
popřena, vzdor tomu, že prohlášen za všudypřítomného.

Podstata božské přirozenosti, která se v Ježiši plně
projevila a učinila ho Kristem (Synem božím), uzavřena
v chrám, lidskou rukou zbudovaný, a spojení s Bohem
omezeno jistými obřady na pouhý vnější výkon, ježž mož-
no penězi zakoupiti a místo poučování lidu, aby se stal
vědomým své vlastní bohopodobstvy v sobě, veden k tomu,
že o těchto věcech jemu není třeba ani mysliti.

Místo poučování lidu, aby ve svou božskou sílu v sobě
plně důvěřoval, veden jest k tomu, aby skládal svou na-
ději v cizím, vzdáleném a neznámém Bohu.

Lid sveden k tomu, že jistě paprsky Jeho milosti a síly
mohou býti jediné svátostí a prostřednictvím lidí k člo-
věku přitaženy.

Chrámy se staly opatrovnami a prodejny milosti
boží.

Církev se prohlásila za nástupce Boha a nikdo nemůže
a nesmí jinou cestou, leč tou, kterou ony mu značí k Bo-
hu a do nebe přijíti.

Ony mají přece klíče od království božího a proto moc
a mohou dítkám božím, kdykoliv chtějí, vstup do pravé
blaženosti zakázat.

Vše toto mstí se hrozně na lidstvu a tento ohromný
padělek se světlem duchovním, které Ježíš světu přinesl,
uvrhl svět do děsné bídě a zatemnění.

Vzdor tomu pak, že o lásce se učí a káže, tak přece
církev samy mezi sebou pěstují nenávisť a svár, tím pak
rozsévají jen pohoršení mezi své souvěrce a tak se stávají
dědici výroku svého mistra, jenž dí: „Běda, běda těm,
skrze které pohoršení přichází!“

Poukázáním na svou autoritu, na své zastupitelství
mezi nebem a zemí, mezi Bohem a lidmi, odvrácen zrak
hledajících duší od vnitřního světla navenek a tím zatem-
něno nitro téměř veškerého lidstva. Učením, že božská
síla jen shůry, odkudsi ze vzdáli a to jen skrze svátosti
a bohoslužby k nám přichází, odňata lidu pevná opora

v pramenu všeho bytí se stkvíci a dána mu zlomená hůl, aby se o ni opíral. Tím se stal člověk duševně slabochem a chorým.

O víře a moci, o kterých Kristus učil, že přinesou hojného užítku, míněna tím víra a síla, plynoucí ze sjednocení se s Bohem Otce a Jeho, v každém člověku skryté síle.

Historie duševního vývoje lidstva učí a dokazuje zároveň, že jediné upotřebením a cvikem této vnitřní síly rosteme a mohutníme, že v jediné spolehnutím na ni ona v nás roste a navenek se uplatňuje. Pakli ji neupotřebíme, na ni nespoleháme, s ní nepracujeme, zůstává v nás zakrnělou, dřímající a nevyvinutou.

Všechny vnější předpisy a formy, všechny výkony a obřady, neláska a nedůvěra, všechna pochybnost a strach odpuzují nás od Otce v nebesích. Všechna naše nedokonalost a nevědomost vzdaluje nás od Otce nebeského, *který je v nás*, naší podstatě, v našem nitru.

Všichni praví mudrci všech dob hledali a našli pravou moudrost sami v sobě. Moudrost jiných byla jim jen popudem k tomu, aby vlastní svou moudrost hledali a také našli.

Pravý genius obrací se vždy sám v sebe a tam hledá, čeho svět mu nikdy nedá.

Mnoho tak zvaných světských učenců nejsou ničím jiným, než skladištěm a krámem cizích myšlenek a cizího zboží. Tím ovšem není nijak míněno neb řečeno, že studium vědecké bylo by bezcenné. Naopak my máme vždy ke každé vědě tu největší úctu; chceme tím jen varovat před slepým zbožňováním vědátorů a osob, povzbuzující každého k vlastnímu přemýšlení, k výcviku pravého náboženství a vědy ve svém nitru.

Když jednou člověk na své právo, na své schopnosti, na svou sílu se naučil spoléhat a čistou vírou sám ve své duši zbudoval, tak vymanil se z otroctví duši a je plně

svoboden. Každopádně mu tato svoboda přinese mnoho nepříjemností, zejména tehdy, bude-li chtít i jiné osvoboditi.

K tomu zapotřebí mnohdy mnoho statečnosti a síly vyplouti z proudu davu a plouti svou vlastní cestou.

Zbabělec nejraději se schová uprostřed a volá: „Ukřižuj ho!“ za každým, kdo se odváží svou vlastní cestou jít a jednotu s Otce ve svém nitru tvrdit.

Vzduch ve vyšších vrstvách je vždy čistší než dole, kde mnoho nečistoty se skrývá, a proto vzhůru k vyššímu a čistšímu sebepoznání trvale spějme!

Ve všem jest duch, co žije.

„Zjevná činnost a život jedno jsou.“

Mezi novými názory, které nám chtějí přírodu objasnit, jest jeden, jenž k osvětlení mnohých temných bodů v naší duchové nauce velmi prospěje, jest to názor o promítání hmoty a její činnosti.

Mezi novodobými poznatkozpytci jest jich velké množství, kteří vysvětlují, že *ve všem je duch*.

Materialisté (hmotaři) proti tomu praví, že vše, co jest, hýbe se a žije, jest sestaveno z nejmenších součástek hmoty a proto vše *hmotou jest*.

Na prvý pohled se nám zdá, že zde mezi těmito názory jest ohromný rozdíl a že jedna z obou stran musí býti v naprostém omylu.

Příčina toho spočívá v tom, že jsme byli zvyklí a v tom i odchováni, mezi hmotou a duchem viděti dva ohromné rozdily. Myslili jsme, že říše hmoty a říše ducha jsou dvě říše samostatné, každá pro sebe oddělena. Ve skutečnosti však není žádného tak velkého ohraničení zde a jedna říše zasahuje do říše druhé zcela libovolně a nezávadně. Jenom naše zastaralé názory *nám brání*, abychom si v této věci zjednali jasna, a kdo na nich setrvává, nenalezne nic hodnověrnějšího na všech důkazech a zjevech, jimiž to lze stvrditi. Kristus řekl: „Kdo mě vidí, vidí mého Otce!“ a Otec je duch, ducha však nikdo prý viděti nemůže, protože je neviditelným.

Jak možno nám tuto nesrovnalost si vysvětlit?!

Bůh dává sama sebe se poznati a zjevuje se ve hmotě. Slovo stává se tělem, duch ztělesňuje a oživuje hmotu.

Pravdozpyt a náboženství přivádí vše jsoucí (vše stvoření) k svému původu, k Bohu zpět. Z tohoto původu vyšlo vše a *On se zjevuje ve všem stvořeném jako příčina, jako prapříčina*.

Bůh zjevuje sama sebe v nekonečném celku a proto mohl Kristus — ovšem ve vyšším slova smyslu — říci: „Kdo vidí mě, vidí Otce — já a Otec jedno jsmé! Neboť ve všem zjevuje a projevuje se činný a živý princip: „Bůh“.

Těž věda přivádí nás k jednotnému původu všeho stvořeného z hmoty, k prvku hmotnému, *k pralátce*, ze které veškeré věci po ohromných dobách tvoření a stálého přetvořování staly se tím, čím jsou dnes.

Ptejme se vědy nyní: *Odkud se vzala tato prvotní pralátka?* Tu nám věda mlčí, je němou. Mlčet však v tak vážném případě není místným a ničeho to nedokazuje.

Obraťme se proto k svému rozumu, sami v sebe a *tažme se!* Zde dostaneme určitou odpověď a ta zní: *Vše-světová pralátka je projevením neb ztělesněním se pradu ducha života!*

Nevěřící hmotář volá po důkazech, poněvadž svému vlastnímu rozumu nevěří a hledá tyto důkazy ve vnějších zjevech, místo ve svém vlastním sebevědomí.

Náboženský fanatik proti tomu nechává se slepě vésti zastaralými názory a myslí, že rozumu vůbec nepotřebuje.

Dokud věda a náboženství budou se mezi sebou jen potírat, nepodají nám buď žádného, aneb jen jednostranného vysvětlení těchto světových záhad.

Pravá doba poznání světového vývoje a duchovního vznesu nastane teprve tehdy, až věda i náboženství se spojí a společnou činností pracovat budou na řešení velikých záhad života.

Jak zázračným lučebníkem je příroda! Vezme neznámou pralátku a vytvoří z ní všechny, až dosud nynější vědě známé, látky a síly.

Člověk jí něco málo z jejího díla odkoukal a snaží se to napodobiti. Vezme dvě neb tři známé látky, sloučí je

v celek a obdrží jinou, zcela rozdílnou od původních prvků a tak přeměňuje tuhé v tekuté a plynné, neb naopak. Proměňujeme-li led ve vodu, neb páru, neměníme tím nic v původní látce, nýbrž pouze různým skupenstvím této nabýváme jiných tvarů.

Věda také nepopírá, že éter jest ve své povaze látkou, ovšem, že látkou nejjemnější, kterou dosud poznala.

Co dále a výše jest nad tento, pro ni nestává. Ona tvrdí, že vše, co jest, jest látkou a musí být podstatným a je-li ještě nějaká jemnější látka, nám neznámá, nežli „*prostorový éter*“, pak i tato musí být podstatnou.

Do jistě míry má věda pravdu, neb něco, co je naprosto nehmotné v prostoru, nedovedeme si ani představit! Kdo může sobě učinit pojem o *nějakém prázdném prostoru v nějakém nic*?

V novější době je však mnoho přívrženců, kteří tvrdí, že vše stávající je pouhým projevem všesvětového ducha v různém tvaru.

Veškerá látka je pouhá proměna zmohutnění, neb ztělesnění ducha, ducha, jenž dočasně z volného, hybného stavu, do stavu trpného a hutného byl převeden. Duch a hmota jsou pouze dvě jména pro jednu a tutéž věc v různém stavu skupenství se nalézající.

Názor o promítání a pohybu neupírá ani jedno ani druhé, ale snaží se obě na svůj pravý podklad zpět uvést.

Dle názorů učenců o rotaci (kruhovém pohybu) a vlnění jest atom tou nejmenší součástčkou všesvětové prostorové hmoty (éteru), který dle své vnitřní vlastnosti v kruhovém pohybu neustále se hýbe a možno jej proto nazvat otáčivým kruhem éteru.

To ovšem dokázati nelze a není toho také pro utvrzení základny, na které spočívá vyšší duchověda, ani nutno.

Nám jest jen mimochodem ještě podotknouti, že i tak zvaná exaktní věda jsoucnost atomu za fakt přijala. I mnohé vědecké práce spočívají na tom podkladě, vzdor tomu, že *atom ještě nikdo nikdy neviděl ani nevážil*.

Když nám tudíž muži vědy chtějí předhazovat lehkověrnost, tak jim můžeme s klidem tuto výtku vrátiti zpět.

Ptáme-li se, *co je to „éter“*, řekne se nám: Je to nejjemnější látka, o jaké se věda přesvědčila, že jest. Tím ovšem není řečeno, že by nestávalo ještě jemnější látky nad éter, ba naopak.

Obyvatelé duchovního světa poučili nás, že pracují ještě s jemnější látkou, která je nositelem mohutnější síly, než ta, kterou známe.

Nejjemnější *záchvěvy* se odehrávají právě v těch nejjemnějších podstatách.

Éter jest, abychom tak řekli, prostředím mezi dvěma světy, článkem, pomocí jehož se převádí síly a jich účinky se světa jednoho do druhého.

Naše myšlenky na příklad přivádí éter do vlnění. Tyto vlny narážejí na jemná astrální těla (těla duchů) a mohou býti od těchto vnímány a pochopeny. Opačným chodem dostaneme zase my, lidé, vnuknutí a myšlenky se světa neviditelného tím, že bytost svou vůlí zhustila éter a tuto vlnu nám zaslala. Čím jemnější látka, tím mocnější její účinek a skrytá v ní síla.

Z těchto důvodů může hrubohmotné tělo člověka o mnoho déle vydržeti bez pokrmu než bez nápoje. Trosečníci vydrží o mnoho déle při životě, mají-li jen vody, než když mají jen pokrmu; proti tomu však bez vzduchu vydrží člověk jen několik okamžiků.

Newton myslel, že éter počíná tam, kde končí vzduch, jenž obklopuje naši zemi.

Dnešní věda však nám dokázala, že éter následkem svých jemných součástek proniká vše: vzduch, vodu a všechny hmoty vůbec. Jest to moře, ve kterém se všechna světová tělesa koupají právě tak, jako když houba od svého kořene odtržena, mořskou vodou dále jest nesena.

Jemné částky éteru obklopují a vyplňují všecken prostor mezi všemi tělesy, právě tak, jako voda naplní všechna prázdná místa ve sklenici, naplněné pískem, vejci a pod.

Naprostá mrtvá látka a podstata vůbec neexistuje.

Bůh jest život a co z něho vychází, nemůže být mrtvým.

Anglický učenec Tyndal tvrdí, že i ty nejjemnější částčky kovu a nerostu (kamene) se pohybují a žijí. Nejjemnější částčky éteru že jsou oživeny, pohybují se úžasnou rychlostí a krouží kol sebe. Jestliže jim ubývá na rychlosti, počnou houstnouti, stávají se vzduchem, při dalším tuhnutí vzdušnou tekutinou, až přejdou v úplně tuhý stav hmoty.

Voda nám k tomu dává krásné porovnání, když jsouc dostatečně ohřívána, stává se napřed horkou, vše a uvádí se v pohyb, mění se v páru a dalším pochodem v plyn.

Co by se asi stalo z ní nadále, při vyšším ohřátí, neví naše věda proto, že nemá v ruce prostředků, kterými by to vyzkoumala.

Celá nekonečnost jest dle toho nezměrným prostorem, který naplněn jest obsahem, jenž povstal proměnou, prvotní neobsáhlé podstaty. Tento obsah se přeměňuje dle své rychlosti v jemnější neb větší hutnosti a dle rychlosti a hutnosti seskupí se stejnorodě k stejnorodým, čímž vytváří se jednotlivá tělesa.

Prvky hrubých těles krouží a trou se kol sebe nejvolněji a tím jaksi vzdorují rychlému pohybu prvků jemných těles, srážejí je a strhují je k sobě; v jiném případě jsou překonávány a pronikány jemnějšími prvky a rozpadávají se také v jemné. Jindy zase nastává mezi nimi rovnováha a mění se zase v jiné skupenství a tím povstávají až do nekonečna vždy stále nové a nové tvary.

Rozklad a slučivost jsou základny nekonečné činnosti, pohybu a života.

Bůh jest život. Jeho život však podrobuje se proměně ve vnějším hmotném světě, zdánlivé smrti.

Duch, co život, propadá v menší neb hlubší spánek, když se odívá a přeměňuje v hrubou látku. Toť pravý vnitřní význam biblického Adama, jeho pádu a smrti Krista.

Čistý, ne však sebevědomý duch, vyšlý z tvůrčí činnosti boží, ponořil se do hrubého, nevědomého stavu, do hmoty.

On zemřel, zdánlivě se ztratil v hrubé látce, sestoupil do podsvětí, na hrubohmotný svět, kde osamotněn, v útrapách, projevuje se v jsoucnosti svého žití. V podsvětí, kde je pláč a skřípění zubů.

To však je pouze zdánlivou smrtí, on se opět probudí a padlý takto duch povstane ze svého hrobu, nalezne den svého vzkříšení tím, že si uvědomí, že jest částkou, nezníčitelnou částkou věčné vůle a věčného sebevědomí! To se stane napřed v lidské duši. Bůh a člověk — lidské a božské vlastnosti — sjednotí se spolu. Ztracený syn se vrátí po dlouhém a marném bloudění zase ve svůj otcovský dům. Do slávy, která byla jeho od počátku jeho stvoření. Kristus, božský duch, se v něm probudí, ožije a bude žítí věčně. Toť ono *vznešené poslání* a určení lidské duše.

Bedlivé pozorování těchto vět učiní nám naše vítězství nad naší slabostí snazšími.

Myšlenky jsou síly.

„Jak myslíš, tak tvoříš!“

Naše myšlenky jsou právě tak jako tělo, světlo, elektrina, silou, které až dodnes v mnohém směru bylo věnováno velmi málo pozornosti.

Prvky našeho těla se slučují a tvoří, nezasáhnou-li do toho jiné rušivé síly, krásný útvar tělesný.

Našimi myšlenkami můžeme však nejen útvar ten změnit, ale i jej znetvořit.

Myšlenky mohou na náš tělesný ústroj působiti a působí buď blahodárně nebo rušivě, dle toho, v jakém skupenství na nás dolehnou.

Dobré poznání a porozumění zákonům, které zde vládou, dá nám do rukou klíč, kterým lze odemknout tajemství našeho vnitřního, duševního života a nabýti ztraceného zdraví, síly a plně blaženosti, a nejen to, my můžeme i jiným jejich zdraví a životní síly, když nejsou úplně rozvráceny, zase k novému a plnému zdraví přivést.

Tajemství slučivosti, vlnění a pohybu, kosmických sil, o kterých bylo právě pojednáno, dává nám tu možnost, abychom rozumově snadno vnikli v onu záhadu, jak je to možno, že člověk může viděti do minulosti, budoucnosti, na každou vzdálenost, ano i do říše duchovní.

Jak a kterak může čisti myšlenky jiných bytostí vtělených i nevtělených a mnohé jiné věci, o kterých se tuto nelze rozepisovati.

Tak jako světelný paprsek slunce neb hvězd proniká éterem, který je jeho prostředí a dostavuje se k našemu vědomí, tak právě docházejí k nám jemné vlny, vyvolané myšlenkou buď lidskou do éteru, aneb silou vůle nezrozeného ducha.

Proč my toto jemné působení fluidických vln tak málo vnímáme, vzdor tomu, že neustále kol nás a na nás působí, jakož i jak toho dosáhnouti, abychom potřebné schopnosti k tomu vyvinuli, dozvíme se později. — Myšlenka není jenom duchovní nebo duševní, ona je též hmotnou silou.

Není tomu dávno, co nám hlásaly americké noviny, že jistý vynálezce zhotovil stroj, pomocí jehož možno převádět myšlenky z jedné osoby na druhou.

Mimo to dokázali nám již jiní učenci, mezi něž možno zařadit i Dargeta, franc. plukovníka (jenž své obrazy při světovém sjezdu dušezpytců v Ženevě r. 1913 předvedl), že myšlenkové vlny možno fotografovati, jakož i myšlenkové obrazy tvořiti.

Anglický profesor Grookes a mnozí jiní dosáhli toho, že pouhou vůlí, soustředěnou myšlenkovou silou, uvedli hodinové kyvadlo v pohyb, aneb kteroukoliv miskou na váze stiskli dolů.

My však všechny tyto důkazy, že myšlenka jest silou, necháme zatím stranou, vzdor tomu, že stojíme v době, kdy i věda počíná připouštěti, že myšlenka, neboli myšlenková síla, může za jistých podmínek působiti i na hmotou.

Až se poznají změny, jaké buď trvalé, neb částečné myšlení v mozku působí, nebude se moci o myšlenkové síle vůbec pochybovati.

Jest již skoro přijato za dokázané, že vše, co vyvolává v hmotných tělesech nějaký pohyb, je a musí být silou.

Síla to je, co pohybuje v nás svalstvem, co nám donáší vědomí, citový dojem, co v nás myslí a uvádí v pohyb

mozkovou hmotu, vyvolává a přijímá myšlenky a síla to je, kterou můžeme, kdykoliv chceme, zastavit své tělo, nalézající se právě v chodu atd.

Dokud však myslíme, cítíme a hýbeme se, žijeme, mozková hmota je v činnosti. Jakmile ustoupí *sebevědomí*, přestává pohyb a činnost. Při pouhém spánku částečná, při úplné smrti úplná ztráta sebevědomí — jest nutně zastavením veškeré činnosti podmíněno.

Při návratu sebevědomí vrací se i život a činnost do mozkových součástí.

Kdybychom nedopřáli mozku klidu a udrželi jej v stálé činnosti, nastal by následkem stálého pohybu rozklad a změknutí.

Tento fakt měl by nám sám sebou již dokázat, že myšlení je síla a neměli bychom ani zapotřebí jiných vědeckých důkazů vyhledávat.

Myšlenka sama nepůsobí jen na mozek, nýbrž i na celé tělo a to tím, že buď sílí a zdravé prvky látky slučuje a k sobě pojí, čímž uzdravuje a posiluje, nebo působí rušivě a rozkladně, čímž se šíří nemoc.

Všimněme si jen různých událostí v životě a pak ukazů, které nám podává profesor Emer. Gates, jenž citovým směrem přináší do těla velkou proměnu buněčnou.

Z jeho pokusů, které v r. 1879 uveřejnil, uvádíme jen některé. Tak na příklad: nechal-li některou osobu skrz kovovou trubičku, silně předem v ledu ochlazenou, dýchat, srazila se vydechovaná podstata (pára) na stěnách trubičky. Když potom tuto podstatu rozložil v roztoku jodu rhodopsinového, tu přišel k zvláštním výsledkům. Tak, byla-li osoba, s pokusem spojená, klidnou a v dobřím rozmaru, nejevil roztok žádné změny; jakmile ale osoba se rozrušila, aneb byla velmi truchlivá, tu počala se ihned v roztoku jevit změna a tmavošedá usedlina usazovala se ke dnu.

Pakliže od této tekutiny bylo dáno něco jiným lidem, nebo zvířatům, tu bylo možno tytéž účinky i na nich pozorovat.

V tom právě spočívá nezvratný důkaz, že mezi tekutinou a dojmy osoby, od které pocházela, byl neustálý vztah.

Dlouhá, velká lítost truchlící matky, nad nedávno zemřelým dítětem, proměnila se v roztoku v tmavošedou usedlinu; krátký, prudký žal v zarůžovělou.

Tyto důkazy svědčí o tom, že všechny zlé myšlenky vyvolávají špatné pocity a dojmy, že působí rušivě a rozkladně v těle, ano přímo otravně, kdežto myšlenky a pocity, jež působí příjemně a blaženě, posilují, uzdravují a budují novou sílu k životu a energii. Profesor týž však jde ještě dál a praví: „Mé pokusy dále dokazují, že všechny tvary a vlastnosti, které se na povrchu těla jeví, jsou budovány duchem.“ Zajisté velmi cenné přiznání to od muže exaktní vědy.

On však nezůstal při jednom směru, nýbrž šel dále a vyzkoumal účinky s krví a potem. I zde pak došel k těmže výsledkům.

Ze všech pokusů je pak zřetelně vidět, že myšlenky a city jsou síly, které v nás vyvolávají chemickou proměnu.

Myšlenková síla je jedna z nejjemnějších a nejmocnějších sil, která působí nejen na viditelnou hmotu, ale ještě mocněji na neviditelnou látku.

Ve svém různém, až dosud málo známém složení, působí nejen na viditelné tělo každého jednotlivce, ale i na jeho ducha, jakož i na ducha a tělo jiných osob, kam ji možno přenést.

K tomu není nikterak nutno býti novodobým dušezpytcem, abychom dokázali, že myšlenky a těmito vyvolané pocity a dojmy, jsou působící síly.

Všichni lidé cítí stejně jejich účinek. Ohromující leknutí, zuřivý vztek, velký bol, nezměrnou touhu a lásku. Kdo je dosud neprožil a nepocítil?

Všechny tyto pocity působí svým zvláštním účinkem na sloučeniny atomických prvků v těle a na jejich kvalitě a vyvolávají tím zvláštní pocity, které dle svého způsobu, buď příjemné neb nepříjemné, léčivé nebo choroboplodné jsou.

Všecky tyto myšlenky, jež plynou ze žárlivosti, zlosti, mstivosti, nenávisti, zkrátka *všechny zlé a špatné myšlenky otravují svým skrytým účinkem buď zvolna neb rychleji, ale jistě*. A kdo se jimi déle zabývá, stává se právě tak *samovrahem*, jako kdyby přijímal dávky jiného otravného jedu.

Každý lékař již dnes ví, že žárlivost působí rušivě na játra, a že každé prudké rozechvění mysli, působí ničivě na některou část lidského těla.

Jenom síla a to mocná síla může něco takového způsobiti.

Strach nechá nám zblednouti lice, stud zbarví je na červeno, prudké leknutí zastavuje krev a přivádí srdce do nepravdělného chodu. Ano, on může, tak jako prudká zlost a neočekávané překvapení, náhle smrti ranit.

Zlost může u kojící matky vyvolat takový účinek, že děcko dostane křeče, ano i náhle zemře.

Veškerá rozrušení působí více nebo méně na dýchací ústrojí a oběh krve.

Studený nebo horký pot, pěny u úst, stálé slzení, otřesení mozkových blan, ranění mrtvicí, zácpa a průjem, to vše možno mocným pocitem dojmu sobě přivoditi.

Ba i sny a účinky hypnotiséra na uspanou osobu dokazují nám toho nezvratně, že myšlenky jsou mocně působící síly.

Viděli jsme na příklad při hypnóze, že studený kovový peníz vyvolal na ruce uspané osoby puchýř od spáleniny, když jí hypnotisér namluvil, že se spálila žhavým penízem.

Jindy zase na rozkaz hypnologa přestala uspané osobě bít tepna a krev tělem obíhati, aneb se dostavila horečka. Přítomný lékař, jenž tyto zjevy kontroloval, nemohl jinak, než pravost jich potvrditi.

Ostatně bude o těchto věcech v II. a III. části tohoto díla plně pojednáno.

Každému čtenáři je snad znám případ, kde smluvilo se několik studentů, že druhého dne jednomu příteli, který byl úplně zdrav, řeknou, že vypadá chorým, není-li nemocen. A skutečně, když druhý den toho potkali, tážal se jej prvý, druhý atd., a mělo to tak zdrcující účinek na toho, že onemocněl a několika dny přestálý strach odležel.

V Paříži byl politický zločinec odsouzen k smrti. Jistý lékař, jenž se zabýval dušezpytnými studiemi, vyžádal si dovolení od úřadu, aby s tímto mužem směl učiniti zvláštní pokus. Když se mu povolení dostalo, přišel k odsouzenému a sdělil mu, že místo na popravišti, smí zemřít pohodlně ve své cele, puštěním krve žilou. Na to přinesena lavice, Muž položen a přivázán na lavici, svléknut mu šat s hoření části těla a bodnut pouze špendlíkem do zad, k místu onomu připojena úzká hadice, kterou vedena vlažná voda tak, že tato po zádech stékala a kapala do nádoby pod lavicí postavené.

Ve čtyřiceti minutách byl muž ten úplně mrtev, ačkoliv z jeho těla sotva kapka krve vytekla.

Z toho plyne, že vliv myšlenky je ohromující a že nikomu nesmíme říci: „Vypadáte špatně, anebo jste nemocen!“ Je-li kdo skutečně nemocným, nutno opačným způsobem každého posílit.

Těž sami se sebou musíme tak jednati, cítíme-li se nevolnými a místo abychom se zeslabovali, musíme si dodávat odvahy a naše myšlenky co možno nejvíce od svých tělesných chorob odvracet k věcem radostným, zdravým a vznešeným.

Příčinou smrti je hřích! Nejenom zlý čin, ale i všechny špatné myšlenky a pocity působí rušivě na tkanivo tělesné a rozkladně proti pohybům prvků, kterými duch stále zdraví našeho těla buduje.

Jednota a soulad mezi duchem a tělem dodávají tělu ozdravujících duševních sil.

Jednota mezi přírodou a tělem člověka dodává tělu hojnost tělesných i hmotných sil.

Jednota mezi myšlenkou, slovem a činem činí člověka mocným a silným tělesně i duševně.

Smíření, čili jednota s Bohem, spočívá v sjednoceném myšlení, citění a činu s naší vnitřní, duševní přirozeností. Tímto způsobem stáváme se účastnými jednoty s Bohem v nebi. — Budujeme toto nebe v nás a Bůh přebývá v něm.

Toto sjednocení nemůže nikdo pro nás vykonati, každý osobně musí je ve svém nitru přivést k platnosti.

Kristus, Budha a různí mistři mohou nám sice naznačit cestu, po které, když budeme kráčet, dojdeme k tomuto sjednocení a každý stane se potom Kristem neboli bohočlověkem a lidská a božská přirozenost v nás budou přivedeny v soulad a jednotu, ale více vykonati nemohou.

Poněvadž člověk v Bohu žije, Jeho vůlí jest, pohybuje se a myslí, poněvadž je v něm obraz boží, tak je také přirozenost a pravá podstata boží v něm a člověk sjednotí se v Bohu.

Vše, co můžeme říci o Bohu, můžeme směle říci i o vnitřní pravé duchovní přirozenosti v nás.

Bůh jest prvotním a základním zvukem v nás. Všecky ostatní zvuky, jež se v nás ozývají a nejsou v souladu s tímto základním zvukem, přináší nám nesoulad, neklid, nemoc a neštěstí do našeho života.

Všechny ozvěny božského zvuku v nás proti tomu jsou vlastnosti boží, jako: pravda, láska, spravedlnost,

moc atd. Tím se nám samo sebou vysvětluje, proč zoufalství a lež, nepoctivost a nespravedlivost, strach a nedůvěra, neláska a úzkoprsost působí rušivě na základní zvuk a tím do našeho nitra tolik bolu přináší, kdežto opačné vlastnosti, city a myšlenky tolik nás oblažují, silí, uzdravují, radosti a štěstí do našeho života přinášejí.

Dobré myšlenky, city, slova a skutky, naleznou v naší duchovní podstatě božského zesílení, poněvadž jsou v ní zakořeněny a rostou tím více, čím více se s nimi člověk obírá, a člověk takto sám cele mohutní.

Veškeré špatné city a vlastnosti musí konečně v nás zaniknout proto, že staví se proti všemohoucímu proudu lásky, moudrosti a spravedlnosti boží v nás!

Kdo špatně myslí, mluví, jedná a žije, zkrátka kdo hřeší, trestá se sám, ne že by jej Bůh trestal, a to proto, že jedná sám proti své vnitřní přirozenosti, proti své pravé boží podstatě v sobě a proto, že ten nejpršnější soudce, přes všechny naše činy, je v nás.

Hřích a zlo má moc jen nad vnějším tělesným člověkem; božská jiskra v nás je nad ně povznesena a proto trest zasáhne vždy jenom ono nižší zvířecí v člověku.

Klidně a nerušeně pracuje vnitřní bohočlověk na zdokonalení svého zevního obrazu — tělesného člověka, bouří a temnotou vede svou, sobě zhotovenou podobu, vnějším světem a pozvedá ji stále, přitahuje výš a výše k sobě, až ji úplně přitáhne a syn stává se plně vědom svého sjednocení s Otcem.

Když to se stalo, tu přišlo jitro velikonoční.

Vnější tma ustoupila a vítězí v ní smrt je překonána.

Otec projevuje se v synu. Kristus vstává v nás z mrtvých a člověk vnější stává se bohočlověkem.

Veliké dílo určení lidské duše je dokonáno a člověk nastupuje nádherné své dědictví a vladařství, jež mu

právem od pravěku přináleželo a kterého si jenom nebyl vědom. — —

O živoucích silách myšlenek, kterými ono zevní, dle své vůle tvořiti možno, nemá dnešní svět ani zdání a ještě méně o tom, že mysliti a přemýšleti, nejmocnější a nejvyšší jest všeho silou.

Pravda o silách myšlenek, že v těchto tvůrčí moc chováme, jest jedna z nejdůležitějších ve světě a velmi důležitou pro člověka. Těmito silami jest to právě v naší moci a přináleží to k naší lidské výzbroji — přetvářeti svět a život se všemi jeho bezpočetnými podmínkami, dle naší vůle utvořiti.

My chováme tedy tvůrčí síly — ne snad ve smyslu obrazném, nýbrž zcela doslovném.

Vše v hmotném světě kolem nás má svůj původ v myšlence a odtud obdrželo svou podobu-formu. Svět, ve kterém žijeme se svými tisícerými divy a objevy, jest působením síly božského rozumu neboli ducha — nezáleží na tom, pakli nazveme jej Bohem neb ne.

Bůh pravil: „Nechť jest“ a ono bylo. Tak povstal hmotný svět aneb, snad správněji bychom řekli: „*Hmotné zjevení světa v přítomnosti.*“

Toto vyslovené tvůrčí značí přirozeně vnější projev vnitřní síly onoho vznešeného.

Každý dům ve světě byl nejdříve prvotním obrazem myšlenky v duchu stavitele, jakož i každá socha a každý stroj. Zde vzaly všechny svůj původ.

Tytéž duševní síly vedly a naplňovaly ruku, která první nákres osnovala a zase ruce, které v kovu neb dřevě tomu neb onomu hmotnou podobu daly.

Nižší postupuje vždy vyššímu místo. Ono nižší jest hmota, vyšší je duch.

Každý jednotlivý život jest částí nekonečného života a proto jest za jedno s ním.

Nejvyšší síla ducha bude nám přesnou součástí v poměru tom, jak jednotu tuto poznáme a uskutečníme.

Ze slovu tomu sílu připisujeme, není pouhým slovním způsobem, nýbrž my vyslovujeme tímto skutečný děj světa duchovního.

My můžeme toto v každém čase uskutečniti, pokud a jak daleko naši všemohoucnost síly myšlenek známe a s nimi pracujeme.

Nemocní, slepí, chromí, přišli ke Kristu a on děl k nim: „Prohlédni, povstaň a jednej; buď zdrav!“ — a tak se stalo. Vyslovené slovo bylo přirozeně pouze vnější podstatou jeho vnitřní síly, a právě jeho myšlenkových sil, které úplně znal a opanoval. Ale tyto zákony, na které se toto uzdravení vztahuje, jsou ještě dnes živě působivými a leží to úplně v naší moci těchto použití.

Každý osobní život, který jistý stupeň duchovní výše dosáhl, tvoří sobě vlastní okolí a to podivuhodnou přitažlivostí ducha, která vždy a všude jest působivou, i tam, kde si ji nejsme vědomi.

My žijeme, tak řečeno, ve velkém oceánu myšlenek. Vzduch, který nás obklopuje, jest naplněn odevšad sem vyslanými myšlenkovými silami.

Opustí-li myšlenky mozek, prchají tyto do vzduchu, to jest do éteru, zcela tak, jako všechny záchvěvy a vlny.

Takto jest přenos myšlenek možným a vědecky opodstatněn.

Člověk může své myšlenkové síly tak řídit, že někdo jiný, jenž jest vzdálen od něho, ale v připraveném stavu se nachází, tyto může pojmouti, zcela tak, jako když zvuk vzduchem jest odeslán dále.

Myšlenky plují tímže směrem od člověka, i když nevědomky jsou vysílány. Mnohý může jejich vliv pocítiti dle toho, jak jest sensitivním neboli citlivým, obzvláště, když bez odporu všem silám a vlivům stojí otevřeně. Zákon, který zde působí, jest týž, jenž celý vesmír promítá. Zákon „stejně zase stejným přitahováno jest“, jest zde v platnosti.

Tak přitahuje každý neustále takové síly a vlivy, které jeho bytosti nejvíce odpovídají; zároveň jeho život určen myšlenkami a pocity, které jím pravidelně pohybují, neboť každý buduje si svět ze svého nitra, jak uvnitř, tak zevně: Příčina působnosti jest duch.

Vezměme na příklad: pšenici a kukuřici, které rostou vedle sebe, jen několik centimetrů od sebe vzdáleny, na jedné půdě. Tak zamění pšenice ony látky, které přijímá z půdy, zase jen v pšenici; podobně kukuřice zase jen v kukuřici. Vše v to, co samo jest a co potřebuje. Vše určeno jest svou vnitřní životní silou.

Dejme tomu: dva různí lidé budou požívatí od obou plodů. Tak u jednoho bude tato látka vtěleným zločincem, u druhého svatým. Každý zamění tyto dle zákona své vnitřní bytosti.

Co jest to ale, co tato vnitřní bytost požaduje? Jsou to vlastnosti myšlenek a projevů dle neměnitelných zákonů, jež dříve nebo později ve svém zevním projevu se tvoří.

Myšlenka jest tímtož velkým mistrem a budovatelem lidského života a silou, která vše určuje. Chovej vždy jen dobrých myšlenek, a život tvůj bude zářiti v dobru a tělo tvé v zdraví a kráse svítiti. Chovej naproti tomu stále jen špatných myšlenek, nastane opak. Naplňuj se láskou, budeš milován; naplňuj se zářím, budeš zářivým a nenáviděn.

Dle tohoto zákona tvoří si každý člověk vlastní atmosféru neb vzdušný parokruh kol sebe a tento naplněn myšlenkami a pocity, které se obyčejně později splní.

Tato myšlenková atmosféra a její vliv jest pocítován i jinými lidmi.

Tak vyplňuje každý člověk prostor, který obývá, každá rodina dům zvláštní atmosférou tak, že každý, který v něj vejde, ihned jakési působení pocítí. Můžeme často ihned při vkročení pocítiti mir, soulad a pocit, že

jsme vítáni, že zde můžeme zůstat, aneb pocit neklidu a chladu, pocit, abyhom hned zase odešli. Čistě dle vnitřního stavu obyvatel vůči nám bez mnohého mluvení.

Zrovna tak tvoří zvláštní duševní stav při některé schůzi určitou atmosféru v místnosti shromáždění. Ano i města neb vesnice jsou těmito různými atmosférami přeplněny.

Přátelské pocity, které jsou vysílány od většího počtu ze shromáždění za účastníkem na nějakém zápase, dopomohou mu k výkonům, kterých by sám o sobě nikdy nedosáhl. Totéž platí o řečníku a jeho posluchačích.

Když byla Napoleonova armáda ve východních zemích, mor ničil její řady. Celé oddily ležely po zemi. Bázeň vnikla do srdce a otrásala lidstvem. Však hle! Tamto obklopen svými důstojníky, kteří naň doléhavě útočili, aby dal rozkaz k návratu, neboť další pokračování by byla jistá smrt. Napoleon stojí tiše a bez bázně, pak pevným krokem kráčí řadami, mluví s muži, potřásá jim rukama. Když ho tak všichni vidí, ozve se provolávání: „Nechť žije náš císař!“ — A od té chvíle byla moc strašné té nemoci zlomena!

Toť obdivuhodný příklad o lidské síle! Neotřesenou ostražitostí a prost veškeré bázně, postaví zde jeden člověk takové síly, které tisíci v duchu podobnými silami jiných osob pohnou a tělo tak ovládnou, že mor a smrt svou moc ztrácejí.

Napoleon jest vůbec jeden z největších příkladů neohroženého ducha a silné vůle zároveň, ale též, když přehlízíme jeho celý běh života, opět příklad velkého nezdaru.

My stojíme všichni více méně pod vlivem síly myšlenek a stavu ducha, našeho okolí a celého světa, než jak myslíme. Když nebudeme, což často se stává, autosugescí neb sebeovládáním jisté představy a zvyky připouštět, tak nám budou myšlenky jiných vsugerovány, často, aniž bychom o tom věděli. My přetrpíme ony vlny

bez odporu v stadiu takém, v jakém jsme, avšak když opomeneme síly, ano všemohoucnosti v nás obývajících sil poznati, tak se staneme otroky zvyku, družných mravů a cizích mínění a poměrem k tomuto ztrácíme své osobnosti a její síly.

Každý buduje si sám svůj svět z nitra svého! Když vlivy zevně ho svedou, stane se to pouze tím, že nechal se svést. Záleží v jeho moci, jestli v něm sídlící a působící síly ho podporují, povznášejí, zušlechťují a jemu výsledků přinesou, aneb toho všeho opak.

Vlastní sebevýchova.

„Člověče, přetvoř sebe sám!“

Jest v naší moci, v každém čase určití, jaké zvyky v našem životě panovati mají? Jinými slovy: Jest vznik našich zvyků tvorba naší povahy věcí náhody a nebo jest to v naší moci? Má odpověď zní: „Jest to výhradně naší vlastní věcí a leží to úplně v naší moci.“ *Dědičnost, zvyk i přirozenost měniti dle své vůle.*

Cesta našeho počínání jest zcela jednoduchá, přirozená, naprosto na vědeckém základě založená, kterou každý již dříve měl znát; cesta, na které staré, nepožadované, otřepané zvyky odložíme a nové cenné a povznášející zvyky nabýti můžeme. Na této cestě jest nám možno život náš zcela aneb částečně zjinačiti aneb obnoviti, předpokládajíc, že nám opravdu světejší je tento zákon poznati, a když jej poznáme, spravedlivě použití.

Moc, jež celé naše jednání řídí, jest myšlenka! Co to má znamenat? Zcela jednoduše, následovně: Každý čin, který konáš, každý vědomý skutek předchází myšlenka. Myšlenky tyto ovládají skutky, jež později u tebe budou převládati. Když činy se častěji opakují, tvoří se zvyk, podobně jako křišťál se tvoří. Všechny tvé zvyky dohromady vzaty, tvoří tvoji povahu. Chceš-li, by tvé skutky určitého způsobu byly, přihlížej, jakého jsou způsobu tvé myšlenky, kterým se oddáváš.

Nechceš-li, aby tento neb onen čin byl uskutečněn, přihlížej, bys nepodlehł špatným myšlenkám, ze kterých by zlozvyky povstaly.

Jest to tak jednoduchý zákon naší duševní činnosti, že každá myšlenka, jež jest myšlena dostatečnou dobu, pohyblivou drahou mozku překročí a konečně se stává skutkem.

Jak mnohá vražda na příklad na tento způsob, zcela pudově byla uskutečněna, tak zrovna se to má u všech jiných hanebných činů.

Na druhé straně můžeme říci, že touže cestou možno nabýti nejvyšší moci, nejvyšších vlastností.

Co musíme přesně věděti, jest toto: „Myšlenka jest vždy ploditelkou činu!“ Nyní jest ale veskrze v naší moci určití, jakým myšlenkám se chceme oddati. V oboru ducha našeho jest se cvičiti neomezenému panství, každopádně se ale vycvicití; v případě opačném jest cesta, na které jest tomu se naučit, ztracena.

Připomínáme na jiný zákon, který pro náš duševní život platí. Vztahuje se na řídící dráhy, kterými naše vůle odpovídá na zvenčí přicházející podnět, jenž našimi údy pohybuje. Nazýváme toto reflektorickou nervovou soustavou. Tento zákon praví, že jistý pohyb, pakli jej opakujeme, po druhé o něco lehčeji provedeme než po prvé a po třetí ještě lehčeji než po druhé a tak dále, až konečně nás tento zcela žádné námahy více nestojí.

Jako tělo nebo hmota, jeho řízení nese moc, jež vždy více pohyb ulehčuje, tak zcela se to má s duchem a myšlenkou. Potřebujeme jen zcela malou námahu vyvinouti, bychom naše myšlenky opanovali, třeba že na poprvé neb po vícekráte nám selhalo. Časem jde ovládnání myšlenek lehčeji a lehčeji až konečně dosáhneme úplné sebe-nadvlády.

Tak může každý svou moc stupňovati v sobě, kterou myšlenky opanuje a samostatně určuje, kterým se oddá a kterým ne.

Nesmíme nikdy zapomenouti každou skutečnou námahu v určitém směru učiněnou si přizpůsobiti, aby ná-

sledující lehčeji od místa šla, třeba, jak praveno, výsledek na počátku selhal.

Máme však také příklady, kdy naopak selhání jest výsledkem, neboť nezdar rovná a usnadňuje cestu k žádoucímu cíli a uskutečnění našich ideálů.

Nic pravděpodobnějšího v našem životě není jak tato věta: „Uskutečnění našich ideálů možno svou vůlí dosíci.“

Jest úplně v naší moci rozhodovati o tom, jaká má býti naše povaha a jaké mají býti naše myšlenky.

Podám některé příklady zde k pozorování. Pokladník velkého peněžního závodu jako jest záložna aneb úvěrní ústav, čte v novinách, že jistý člověk zbohatl. Štěstěna mu přála na burse. Nahodilou spekulací vyhrál bez mála jeden milion korun. Stalo se, že i dříve četl podobných zpráv v novinách, neuvázil však na sta případů opačných, kdy jednotlivci celý svůj majetek prohráli. Vezme jednoduše část jmění a vsadí ji. Jak se obyčejně stává, prohraje tu částku a tak pokračuje dále, až mu nezbude ničeho!

K rozumu přece ale nepřichází, nýbrž přemýšlí a tu ho napadne, že kdyby měl více peněz, že by ztraceného obnosu nabyt, a při tom ještě něco vydělal. Usmyslí sobě a sáhne do svěřených mu peněz! Následek toho je zničeni a záhuba.

A tak z desíti případů devět takových výsledků bývá jistých.

Netřeba rozebírat, co mohlo jej zachrániti!

Když přepadla jej zhoubná myšlenka, měl ji zapuditi. Byl poštelcem a oddal se jí. Čím více se jí obíral, tím se mu zdála lepší, až se stane přední myšlenkou jeho duše, konečně ovládne jeho vůli a on podlehne.

Hanba, vypovězení z úřadu, žalář, výčitky svědomí, jež následují, jsou jeho údělem.

Na počátku mohl tuto špatnou myšlenku zcela snadno zavrhnouti, ale čím více se jí obíral, tím více stupňoval se její vliv na duši, znesnadňoval její zapuzení, až se stala skutkem.

Jiskérka, kterou mohl snadno v počátcích zmařiti, vánkem jsouc rozdmýchána, vzplanula v požár, jenž zachvátí úplně budovu, takže nebylo naprosto možno ji zachrániti.

Vezměme na uvážení jiný příklad jednoduchý: Jak snadno poznáme vznik zvyku a jak jej odstraniti? Mladý muž, náležící třídě jakékoliv, vyjde si na procházku, sejde se s druhými soudruhy. Zná jednoho z nich. Zajdou do hostince, aby se napili podle žizně, ale ne opili. Mladík je vesel, nechce rušiti zábavu, ač svědomí mu praví, aby se neoddával pitce. Nedovede se však překonat a nedbá hlasu svého svědomí. Nedovede uvážiti, že opravdovost největší a ušlechtilost povahy spočívá v tom, abychom zaujali stanovisko na straně pravé a nedali se omámiti tím, co by naše stanovisko zeslabilo.

Jde s těmitěž neb jinými soudruhy k pitce, opakuje se to častěji a tak pokračuje na této dráze.

Myšlenka se stává skutkem a pozvolna návykem. Tím síla, řici rozhodně nepůjdu, se zeslabuje a on se stává otrokem sama sebe a špatných myšlenek. Nemá moci ani síly dost málo odporovati. Stane se opilcem.

Nebudeme sledovati další postup.

Ustaneme na okamžik, když je již pijanem.

Jest to všední historka, která se často opakuje.

Stane se též častěji, že přichází k sobě, poznává svůj stav a své chyby pozdě! Nebylo by pozdě! Dokud žijeme, jsme stále ještě schopni se zachrániti, jen zapotřebí dobrou myšlenku uchvátiti, ustáliti a uskutečniti, aby se stala zvykem, a tím špatná myšlenka, jež byla zvykem, pozbyla práva na něho a on se stával pak pozvolna opět pánem sama sebe a své vůle.

Oddá-li se opět oně staré myšlence piti, pak jest již ztracen.

Neb jedině to může ho zachrániti, když opravdu se vzdá myšlenky tak ohyzdné a zvrhlé hned na počátku, než se zase stane skutkem. Pak zmařil onu jiskerku a udusil onen plamen, dokud byl malým, než zasáhne celou budovu.

Myšlenky jsou síly.

Nyní jest záhodno se zmíniti o důležitém zákonu, jenž nazván zákonem nepřímého působení. V čem spočívá tento? Zákon tento spočívá v následujícím. Namíste abychom potlačili nepříjemnou nám myšlenku „přímo“ a neb o ní dlouho neuvažovali, obrátíme svou pozornost na jinou myšlenku a tou se pak dále obírejme. Tak špatnou myšlenku nepřímo a snadno zapudíme.

Podobnou myšlenkou může býti na příklad ideál dokonale a naprosté sebevlády, neboť tato myšlenka jest od přítomné docela rozdílnou, něco, čím se naše duše ráda a lehce obírá. Myšlenka tato ovládne, pozvolna zaujme naši duši a nebezpečí tím mine.

Čím více dobrem se obíráme, tím snáze vypudíme nebezpečnou myšlenku a k jiným cenným ji upoutáme.

Špatná myšlenka jest slabší. Vstoupí-li nám do duše, zapudíme ji vždy snadno a přijde doba, kdy ji potlačíme bez námahy a již ani na mysl nám nepříjde.

Uvedeme ještě jeden příklad a to důležitý. Jsme více méně vznětlivé povahy, přirozeně náchylné ke hněvu. Jakmile něco nepříjemného slyšíme aneb se nám stane, již máme chuť svou nelibost dáti najevo a průchod hněvu.

Jak daleko miníme svůj hněv ukázati, do té míry se rozzlobíme, třeba byla i nepatrná příčina. Spolu bude nám vždy obtížnějším překonat nelibost hněvu. Hněv, snad i zášť a mstivost stanou se význačnými rysy naší povahy, oloupí nás o veškerou veselost, půvab a vlivnost ve styku s našimi spolubližními.

Zrovna tak povolna a snadno dosáhne se nepřírovnatelně vlnivosti povahy, o níž se domníváme, že ji nedosáhneme.

Tak bychom mohli jednu vlastnost po druhé probírat, případ za případem, zvyk za zvykem.

Takovým způsobem povstávají zlozvyky, hany, řevnivost a bázně, jakož i jich opak.

Tímto způsobem vypěstujeme lásku neb zášť, zasmušilost a trdnomyslnost povahy, pessimistický životní názor, který vytvoří druh rysů naší povahy: veselou, nadějnou, živou a radostnou povahu, která přináší nám moc samotným, naději, vznět a radost celému okolí, v němž žijeme.

Zcela právem můžeme říci o žití lidském, že podobá se tomu, k čemu se nesou jeho myšlenky.

Nic pravděpodobnějšího v našem životě není, jako tato věta: *Že tomu jsme podobní, nač nejčastěji myslíme.*

Doslova je pravdou: „*Jak kdo myslí, takým jest!*“

Slovo „jest“ vztahuje se na jeho charakter. Jeho charakter jest souhrn všech zvyků, jeho zvyky však plody jeho nevědomých činů. Každému činu však předchází, jak jsme již podotkli, vždy myšlenka.

Máme před sebou řetěz, na jehož jednom konci myšlenka, na druhém povaha, život a osud.

Je to zcela jednoduché, uvážíme-li, že jest to právě myšlenka každého okamžiku, na které záleží.

Touto cestou můžeme dojít každého cíle, který jsme si vytkli. Jen dva kroky jsou nutny: Především vytkněte si záhy cíl a potom krácejme za vytčeným cílem stále, vytrvale, ať se děje cokoliv, ať je cesta jakákoliv.

Stejný zákon vládne, jak zde, tak i v žití našem a celém světě.

Žádný hudebník nemůže na příklad jinak, než touto cestou pokračovati ve svém umění.

On přece nesedne ke klavíru, aby hrál skladby a hned byl mistrem.

Žádný z toho nemůže a též nečiní závěr, aby snad tuto skladbu nehrál.

On počne se cvičiti a onen zákon duševního života, o kterém jsme mluvili, přijde mu na pomoc. Bude čím dále tím lehčeji onu skladbu hráti.

Čím častěji se v tom cvičí (přichází pak druhý zákon k uskutečnění), tím pohyby jeho prstů se s pohledem jeho očí a myšlenek jeho ducha lehčeji, oddaněji a jistěji spojují.

Co s počátku se zdálo nemožným, neb co s počátku bylo neharmonické a plno nezdaru, konečně zazní jako mistrné dílo, jež tisíce lidí uchvátí a nadchne.

Tak též se to má při upotřebení myšlenkových sil. Ustavičným opakováním myšlenky činí sílu shromážděnou, neboli koncentrovanou k jednomu bodu vždy silněji a silněji, až vede ke skutku.

Při tom budme si stále vědomi, že všečen život vychází z nás (z našeho sjednoceného ducha v Bohu). Toto není možno ani dosti zopakovati. Všechny životní prameny jsou původu nitra, protož pro ono „vnitřní“ máme více času obětovati; toho náš lid budiž pamětliv, zvláště v našich končinách země.

Nic nám nepřinese tak bohaté odměny, jako když každého dne po celý náš život, třeba na krátkou dobu, uchýlíme se v samotu.

Potřebujeme toho k rozuzlení uzlů ducha našeho v žití tomto. Potřebujeme toho k nalezení vyšších a čistších cílů pro náš život. K objasnění všech věcí, na které naše myšlenky soustředujeme a řídití míníme, k stálému obnovení našeho spojení s nekonečnem a toto nadále udržeti. Potřebujeme toho, by pravda hlučným vírem každodenního života nebyla zapomenuta, aby duch nekonečného života a nekonečné moci za vším stál, ve všem

a skrze všechno působil; by tento duch, život vesmíru, jakož i že život našeho života jest pramenem síly a mimo něho odděleně žádné síly a života bychom nenalezli.

Toto poznání a v tomto poznání po všechny časy vědomě žiti, jest království boží nalézt, které jest dle své podstaty vnitřním královstvím a nikdy ničím jiným nebylo.

Království nebeské nemůžeme nikde jinde nalézt, než v nás samotných; nalezneme je vždy, když dojdeme k onomu vědomému a živému poznání, abychom se s naším pravým „já“, s oním božským, životním, jsoucím „já“ sjednotili, takto se probudili, aby onen božský život se nám mohl projevit.

„Touto cestou dojdeme tam, kde ustavičně obcujeme s Bohem. Vědomí boží se stane živou skutečností v našem životě a přinese nám vždy rostoucí moudrost, názor a sílu. Toto vědomí boží v duši člověka jest v pravdě bytostí, souhrn a obsah všeho náboženství.

Náboženství jest také za jedno s boží čistou činností a každým okamžikem našeho všedního života.

Co za jedno býti nemůže, jest pouze jménem, ale ne v pravdě náboženstvím.

Musíme býti jako děti, jinak není možno nám v království nebeské vejíti (Mat. 18, 3). Pak víme, že sami o sobě nemůžeme ničeho činiti, nýbrž potom, kdy poznáme, že boží síla a život jsou v nás činnými a když se takto probudíme, by skrze nás mohli působiti.

Takto jediné možno ono pravé žiti pojmuti, jež zároveň jest nejvyšší blažeností a chová v sobě nejmocnější pokrok.

Na východě věnují lidé více času samotě a uchylují se do úkrytu více než my.

Mnozí jdou po stránce toho pokroku tak daleko, jako u nás, mnozí kráčeji zpět. Účinek toho jest, že ve vnějším

životě mohou uskutečniti věci, které dřímou v jejich samotném nitru.

My proti tomu věnujeme tolik času zevnějšímu životu a jeho činnosti, že ani nestačí upravit nám vnitřní, duševní a myšlenkové cíle života, které míníme v zevním životě uskutečniti. Účinek toho jest, že život pojmáme jen tak nahodile, pojmáme jej, jak se to dá a dále o něm nepřemýšlíme, až jsme k tomuto donuceni mnohdy trpkými zkušenostmi. Toto bychom mohli pomocí vnitřních sil zcela dle naší vůle upravit.

My musíme nalézt onu pravou převahu mezi východní a západní stranou naší země a na žádnou stranu daleko nezabíhati.

Kdyby onen z východní strany klidně splnil své komplanace, své tiché přemýšlení a potom povstal a šel po práci, pak by se jeho životní podmínky mnohem lépe, jakož i jeho život, utvářil přirozenějším a spokojenějším.

Kdybychom my, od západní strany, onomu hlučnému a rozmařilému životu něčeho vzali a tichému přemýšlení a myšlenkovým plánům našich životních cílů a pro poznání sebe sama věnovali, potom po práci šli, čím naše vnitřní síly onoho pravého „já“ zevně nechali působiti, pak by kolem nás bylo mnohem lépe. Náš život by byl přirozenějším a v práci dělnějším.

První podmínkou jest, aby byl náš život skutečně takým, jakým má býti a pak nalézt střední bod, a to v nekonečnu, potom o něm přemýšleti, proň jednati a pracovati, jej milovati a proň žiti.

Ve snaze po vyšším budování charakteru, jak jsme jej představili, cítí se mnozí býti zdržováni dědičností. V jistém smyslu jest to správné, v jiném opět ne. Má se to podobně jako při chodu myšlenek, jež jsou nám vštěpovány starou pověstí.

V případě Adamově hřešili jsme všichni. Za prvé nikdo nenahlíží, jak to s boží spravedlností souhlasí, pakli

jest to pravdou; za druhé tím méně nahlížíme, je-li to vůbec pravdou a za třetí není na tom slova pravdy.

Máme-li s pravým jsoucím „já“ co činiti, jak starým mohl Adam být! Bůh jest ještě starším. To platí tobě, mně, vůbec každé lidské duši. Když toho poznáme, vidíme, že dědičnost jest pouze lehce rozbitelnou rourkou.

Každý má svůj život v rukou a může z něho pro své štěstí, pro svůj charakter, sílu a zdokonalení onoho božského „já“ čerpati jak chce a co chce.

Vše, o čem sní, jest jeho, neb jeho může býti, jestliže to upřímně myslí.

Čím blíže přijde k cíli, čím větší jest síla a působnost svého charakteru, tím větší představu a ulehčení pro všechny získá, kteří s ním přijdou ve spojení. Takto slabé a malomocné lidstvo silí a osvěžuje. Lidstvo nízkého stupně a cíle povznese k své úrovni — k cíli vyššího žití, který se ve veřejném životě též musí ukázati. Čím dále pokračujeme rozumovou mocí myšlenek, tím zřetelněji vidíme, jak často působením těchto sil slabému a vrťavému pomáháme tím, že jemu vysíláme vyšší myšlenky, nejvyšší síly, moudrosti a lásky.

Kdo si vezme dosti času, odebere se do zátiší, aby tam své cíle si představil a urovnal v myšlenkách, k spojení s vesmírem své síly v živosti podržel, srovnal, ten jest pro svůj život nejlépe vyzbrojen. On vše, co jej potká, moudře v síle přijímá a urovná; nebuduje pro léta, nýbrž pro staletí, ne dočasně, nýbrž i na věky.

On jde kupředu, aniž ví, kam přijde, neb on ví, že božský život v něm neselže, nýbrž jej vede, až Otcí svému zří tváří v tvář.

Buduje pro staletí, neb jen nejvyšší, nejpravdivější, nejvznešenější a nejlepší přečká staletí.

Buduje pro věčnost, neboť nastane-li přechod, který nazýváme smrtí, pak chová pokladnu v hojnosti, již duše samotná si vezme, když ostatní vše je odňato: Život,

charakter, sebeovládání a uskutečnění onoho božského „já“.

Nezná bázně jak v žití, tak i v tom okamžiku, kdy život ve zcela jiný se mění, neb on ví, že za ním, v něm a kolem něho přebývá moudrost a láska.

V ní nalézá věčně střední bod, od níž nemůže nikdy býti odloučen.

On jest blažen a jist v pevném přesvědčení, že slova velkého mistra (Řím: 8, 38, 39) může opakovati: Jsem jist, že buď smrt neb život, přítomnost neb budoucnost, jak vyšší tak nižší, nás nemůže odloučiti od lásky boží.

Našli jsme onu velkou pravdu, že živý pohled ve skutečnosti jsoucí, jest jednotou lidského života s božským, nejhlubší vědou, již člověk může dosáhnouti. Obvyčejné dohody mrtvého minění nemá docela žádné ceny, jestliže se tážeme o plodech po denním životě.

Jen živá a život přinášející skutečnost, této velké nadsvětové pravdy v jednotném životě, činí je mocnou pro pohyblivou přetvořující sílu tohoto života.

Jen v živé skutečnosti jsoucí jednoty našeho života s oním Otcovským, může člověk pravou blaženost, tím pravý mír a pravé štěstí nalézt.

Čím dříve do této skutečnosti vstoupíme a žijeme životem duchovním, tím lépe pro nás, neb jinou cestou není možno jich dosáhnouti.

Mimo to není možným, jak v tomto, tak i jiném žití, očekávati dočasného bodu, neb kterou dobou lépe a lehčeji můžeme přijíti než okamžikem tímto? Když pramen onoho božského života v nás jest jednou úplně objeven, pak nemůže nikdy více vyschnouti. My můžeme naň spo-lehnouti, že nám mír a jistota bude jím zachována po všechny časy.

Jak odrodile a nevypočítavě se nám jeví někdy naše zkušenosti! My můžeme zcela klidně hleděti budoucnosti vstříc, neb my víme, že nás může potkati jen dobro, ne-

boť v duchovním, božském žití jest jen dobro; my v něm nyní žijeme a povždy žiti budeme a povždy žiti máme.

Cesta k dokonalosti jest jednoduchá, o které mluvíme a k ní dospěti můžeme. Ona jest v pravdě jednoduchá! Tisíce, ba miliony po ní kráčely a prošly, jenže dle lidského způsobu, více oku lahodící prostředky po ní hledaly.

Zapomínáme často, ano zcela všeobecně, největších děl a věcí v našem životě, jež jsou obyčejně těmi nejjednoduššími.

Cesta ta je následující: Kde jsi, co činiš, jdeš-li po silnici neb poli? Provádíš-li kde práci, zdali spíš neb bdíš? Podnikáš-li co, jsi-li v rozporu o směru, jež míníš založiti? Zkrátka všude a vždy tu myšlenku drž pevně: „Jest to Otec, který v nás působí, Otec působí a já též.“ (Jan 14, 10, 5, 6.) To jest myšlenka, kterou Ježíš ustavičně plnil, muž, jenž nejúplněji dokonalosti jednoty života svého se životem božským dosáhl, a jen jednomu člověku až posud se to podařilo. Tato myšlenka jest velkolepá a jednoduchá. Každý se jí může ve vlastní řeči vyjádřiti. Kristova poznámka „Otec“, mnohým bude tento výraz zcela přirozeným a neocenitelným; jiní použijí pro tuto představu a tutěž myšlenku jiných výrazů, obsah bude ale jeden a tentýž: „Jest to Otec, jenž ve mně působí,“ jinými slovy: „Duch nekonečného života a nekonečné moci“, jenž za vším jest a ve všem působí. Život a životní síla ode všeho — Bůh — působí ve mně, a já působím tam, k čemu mě On vede a síli.

Na této cestě otevřeme si zdroj pro nekonečný život a nekonečnou moc, jenž jest vždy pohotově náš život řídit, v něm působiti, když se tak zachováme, by mohl působiti; my si otevřeme zdroj, by mohl námi mluvit a se projevit.

Ona jest vždy pohotově to činiti, jen když nebráníme. Když tuto myšlenku pevně držíme, vědomě jistý čas

v tomto pojmu setrváme a myšlenku tuto čas od času si přefikáme, stane se tato zvykem a my žijeme v ní bez námahy, jež nás stála zprvu velkou námahu. Po nějakém čase uzříme, že nevědomky ve všem setrváme. Tak se stane Bůh, co živá přítomnost, řídící a živá moc, působící v našem životě. Tato vědomá přítomnost, která jest v pravdě podstatou, jež tvoří souhrn a jádro veškerého náboženství, stane se potom skutkem. Všechna moudrost a moc stane se zároveň dílem schopnosti, aby tato byla správně použita k potřebě. Stane-li se tak ale pro pouhé sobecké účely, pak selže. Chceme-li veškerenstvu pomoci a posloužiti, pak ustavičně vzrůstá.

Touto nejvyšší skutečností se stane náš duch zároveň jednoduchým a sdílnějším.

Podle Krista poznáváme, že *sami o sobě ničeho nemůžeme*.

Otec ve mně tvoří své dílo, sami o sobě nemůžeme ničeho činiti; v Bohu zmůžeme vše.

Nemůžeme ale v tento stav přijíti, jestliže Bůh není v nás vědomou živou skutečností v našem životě. Stálý chod kupředu na této cestě přivodí mnohým lidem úplný převrat. Každý může výsledek sám na sobě v krátkém čase poznati.

Na této cestě dosáhne jich mnoho a jistě zcela lehkým pokračováním k uskutečnění onoho nejvyššího života, jenž jim jest přístupným.

Musíme zabočiti v pravý směr a pak jednoduše kupředu jíti, to nám přinese v krátkém čase uskutečnění nejvyššího života, jež si ani nemůžeme pomyslit. Je to tajemství všeho výsledku a k tomu nám pomůže: „Pravé předsevzetí, jež jest počátkem prvního kroku k dokonalosti.“

Dnes podrž, zítra proměň a když lepšího nalezneš, chop se toho! Chtěj býti neustále lepším a budeš na konci svého chtění plně dokonalým. Chci ve všem a všu-

de to nejlepší konati, co mně možného. Chci všem pomoci, dobro konati, jak daleko to stojí v mé moci. Chci veškeré nepříjemnosti, jež křižují na mé cestě, zlepšiti tím, když tomu, jenž tak činí, ukáži dobro a jemu pomohu se státi dobrým.

Chci zůstatí upřímným, jednoduchým a prost veškeré vysokomyslnosti a takto býti skutečně silným.

Chci zůstatí božské moci úplně otevřen, státi se čistou nádobou, kterou by mohla působiti.

Chci svou tvář obrátiti vždy k světlu a takto řízenou podržeti.

Chci sám mysliti, mínění druhých tiše naslouchati, a býti dosti silným, jednati dle svého vlastního přesvědčení.

Nechci řídití druhé, nýbrž svou celou silu věnovati k tomu, bych sám byl lepším.

Chci ihned zase povstati, jestliže jsem klopýtl, a jíti dále, ani okamžik ztratiti v pokání.

Chci vše milovati a ničeho se nebáti, vyjma zla, které bych mohl konati.

Chci uznávati dobra, jež leží na podkladě srdečnosti a všech věcí a na uskutečnění samotné čekají.

Chci milovati pole i všechno, vše, co kolem mne, hvězdy i vzdálená jezera, měkkou a teplou zemi a veškerý v ní život, více ale než tyto, znavené a ztrmácené lidstvo a každého živého tvora.

Chci vždy hleděti, pro jiné to činiti, co bych chtěl, aby činili mně. Zkrátka, chci být poctivým, bez bázně, spravedlivým a dobrotivým. Tak budu v onom velkém a ne docela porozuměném, ve hře života, hráti svou roli dobře, a nepotřebuji se ničeho báti, jak života, tak smrti, neb smrt jest život; jinými slovy řečeno: Jest okamžitým přechodem z jedné místnosti do druhé, vysvléknutí šatu a obléknutí nového, přechodem ne od světla do tmy, nýbrž od světla k světlu, přijmutí života v jiném způsobu. Právě

zde nastupujeme novou část života, kterého se nám není co obávati, ba naopak se radovati a rádi jej pozdraviti, když přijde v pravý čas.

Jen neustálé chtění, myšlení a konání dobra může učiniti člověka i svět dobrým, neboť pravá dokonalost a blaženost vejde jen tam, kde bude trvale a s touhou očekávána.

Jen na štěpném trnu vyrůstá libovonná růže stolistá a veliké plody ducha nutno jen vytrvalou sebevýchovou štěpiti.

Výcvik a soustředění vůle.

„Chtění je moc, chtění je síla!“

Odechovati a uměti řídit svou vůli jest největší a nejcennější vymoženost člověka.

Soustředit vůli znamená sjednotit své myšlenky v jediný bod a udržeti je v něm tak dlouho, dokud chceme.

Touto myšlenkovou mocí možno hory tvořiti, touže mocí možno i hory bořiti. Ona je tvůrčí a rušivou silou v celém kosmu.

Tak jako sluneční paprsky, jsouce soustředěny v jeden bod pomoci čočkovitého skla, zapalují hořlavé látky, tak rozptýleny jsou pouze oživujícím hřejivem.

Právě tak myšlenky, jsouce soustředěny, stávají se rušivou neb oživující mocí a vůle pak jest skelnou čočkou, určenou k těmž účelům.

Většina lidí jest až dosud chabé vůle a proto více k přijetí všech účinků a myšlenkových sil přizpůsobila.

Když se člověk naučil rozpoznávat vlastní myšlenky od cizích, sebevědomě a svou vůli je řídit, teprve tehdy se stal pravým člověkem a korunou stvoření, jinak je stále hříčkou různých živlů a vlnou, zmítanou na rozbouřeném moři světského života.

Každý, kdo chce si osvojit duševní síly, musí uměti uvést svou vůli v trpný neb činný stav, myšlenkám nechat volnost, aneb se před nimi uzavřít.

Z těchto důvodů, a to plným právem, kladou mnozí mistři tajných věd tak velikou váhu na výcvik vůle a soustředění.

Mnozí z nich přikročují ihned k výcviku trpného stavu a tím své žáky vysazují různému nebezpečí. Nervosita, posedlost a zbláznění jsou smutným ovocem takového neopatrného počínání.

V první řadě jest každému snaživci po vyšších vědomostech nutno provést vlastní sebevýchovu a soustředění se svou vnitřní podstatou (Bohem) v sobě, jak uvedeno v první části této knihy a pak již směle možno překročit práh tajemna a trhati ovoce se stromu, zapovězeného nezasvěceným.

Abychom jemným vjevům vyšší duchovní říše mohli býti přístupni, nutno naše nitro, jež je zrcadlem, v němž se odráží všechny paprsky sil, tak očistit, bychom rozpoznali stinné a světlé stránky našeho života a přidrželi se vždy světla. Toho dosáhneme soustředěním se ve svém nitru s naším božským „já“. Otevřeme tak dokořán svou duši zvaným hostům a duchově moudrosti nás povedou. Zde nám jest nutno, abychom byli velice pozornými, neboť poutník, vydávající se na neznámou pouť, uvolňuje svou duši, setkává se tam nejen s dobrými, ale i se zlými bytostmi. On naráží též na velice nebezpečné myšlenkové síly a vlivy. On pak musí být si toho vědom, jakým způsobem dveře své duše před nimi uzavřít a sebe má ochránit, proto sjednocením a uvědomením si vyšších sil v sobě jest mu mocnou pomůckou.

Běda tomu, kdo si toho dříve neosvojil a s celou hříšností svého tělesného „já“ si troufá dobývat tajemných bran nebes.

Bohužel, je mnoho takových lidí a i v řadách spiritistických médií, kteří nepřipraveni, aneb nedostatečně vědomostmi vyzbrojeni, podlehlí brzo nepřekonatelným silám a vrátili se zpět ve svůj dřívější tělesný, nedokonalý život.

Toto přijímání všemožných vlivů a myšlenkových sil nevztahuje se však jen na spiritistická média, nýbrž naopak; všichni lidé bez rozdílu jsou mu podrobeni, neboť

jest to jedna z vlastností božské podstaty v nás, pomocí které se otvírá duše nejvyšším božským vlivům. Musíme se však naučiti býti necitlivými, a to hlavně tehdy, kdy nemilé vlivy a cizorodé síly chtěly by nás opanovati.

Mocnými a silnými se staneme proti všemu zlému pomocí soustředění našich myšlenek.

Myšlenky — jak bylo dostatečně dokázáno — jsou síly a soustředění těchto duševních sil znamená, tyto k přesnému výkonu v určitý směr řídit.

Když špatné vlivy a myšlenky chtějí naše nitro zneklidniti a rozbouriti, tu jest nám nutno obrátit ihned jinam směr našich myšlenek a vyvolat v sobě opačné city a myšlenky. Tak na příklad: Někdo nás pomluvil, neb urazil. Třeba náš přítel. Mrzí nás to a přemýšlíme o tom. Čím více o tom přemýšlíme, tím více se stáváme nespokojenými.

Abychom se vyprostili z tohoto nepohodlného stavu, musíme ihned dáti svým myšlenkám jiný směr; musíme je nahraditi dobrými a těmto věnovat svou celou pozornost tak dlouho, až by síla nových, krásných myšlenek zapudila zlý vliv prvých a vyvolala v nás soulad, spokojenost a radost.

Jsme-li na příklad chorobnými, a chtěli-li bychom býti brzo zdravými, tu si musíme v sobě sami uvědomiti, že naše vnitřní přirozenost sama sebou neustále čelí k tomu, aby v nás vyrovnala nesoulad, který je příčinou choroby a zavedla pořádek a soulad v porouchané části našeho těla. My pak svými myšlenkami a naší vůlí musíme jí v tom býti nápomocni.

Jediná snaha k ozdravení a urovnání utrpených škod ve všech říších: rostlinné, živočišné i lidské, nám to dokazuje, že je schopna všude tam, kde je toho ještě možnost, nemoc odstranit a poškozené místo ozdraviti. Z této příčiny se zaceluje rána na stromě, zvířeti i člověku, sama sebou bez léků; tím spíše může člověk této snaze — to muto skrytému léku v nás — být nápomocným, aneb

protirušivě působiti zasáhnutím a řízením jeho svou vůlí a myšlenkami.

V dobách, kdy se cítíme slabými a chorými, musíme si vždy znovu a znovu připomínati, že jsme *s jednotou všemohoucí tvůrčí síly neustále spojeni a že tento tvůrčí Duch v nás je v každé době schopen naši poruchu urovnat a rozrušené části těla zase uvést v soulad.*

Neochvějná důvěra v tuto moudrost, dobrotu, lásku a všemohoucnost našeho vnitřního vyššího „já“ odstraní nejenom všechny překážky zde v cestu se stavící, ale ona jest zároveň mocnou spolupůsobitelkou při opětném uzdravení.

Právě tak jako mají myšlenky naše vliv na naše tělesné ozdravení a vnitřní zesílení, tak právě také mají ohromný vliv na vnější okolnosti, na štěstí, blahobyt a naše zaměstnání, ve kterém žijeme, aneb žítí chceme.

Uvažujme jen dále!

Naše povaha se mění vždy dle způsobů a přirozenosti našich obvyklých myšlenek. Ony tvoří a projevují našeho ducha navenek vždy dle určitého způsobu.

Naše postavení ve světském životě jest určeno souhrnem našich myšlenek; ba, více v naší moci to spočívá: Majetkové i obchodní úspěchy, kdykoliv chceme vyvolati je pomocí častého a účelného soustředění svých myšlenek.

Jsme-li chudí, *chraňme se pěstovat* tísnivé a chmurné myšlenky. Chraňme se pěstovat strach, nedůvěru a bezmocnost svou v sobě i jiných. Nám nutno míti neustále na zřeteli úspěch, sebedůvěru a jistotu, že vše, buď dříve neb později, se obrátí v náš prospěch, a ono se tak skutečně při vytrvalém myšlení a chtění našem stane.

Indičtí učitelové učí o zvláštním druhu hadů, kteří mají totiž tu moc, že když jsou hladoví, pohodlně si lehnou a vydají ze sebe písklavý zvuk. Tímto zvukem vysílají svou duševní sílu vůle, a tu v kratičké době přichází

zblízka i z dále jako na povel různé drobné zvířectvo, které had beze všech překážek pozře, aniž by se se svého místa hnul.

Touto silou všepotřebné moci své vůle a soustředěním myšlenky má dosáhnouti toho také člověk ve své podstatě a přirozenosti, jen jí použít.

Kristus o ní učil a vyjádřil ji v plném obsahu slova: „Vira“. Tato vira, jinak *moc plného přesvědčení*, jest však původu duchového a lze ji trvalým soustředěním našich myšlenek v nás vyvinouti.

Základní myšlenka, které musíme věnovat tu největší pozornost a která v nás uvolní dřímající a tělesné síly a uvede v činnost, jest naše *plné uvědomení si božské jednoty v nás*.

Všechna látka i síly, jsou-li ovládány a řízeny duchovou mocností, jak v přírodě, tak i v nás, ani peníze a majetek nevyjimaje, jsou nám k službám.

Jsou lidé, kteří jako by magickou silou majetek kol sebe nahromadili; jest to jejich jediná touha, myšlenka a přání.

Kdo s nimi přijde ve styk, bývá jimi ovládán a využítkován, a jen silná a samostatná vůle může jim vzdorovati.

Myšlenkové soustředění jest magickým klíčem, který nám dává moc vítězit nad hříchem i nemocí a pomocí jeho dosahujeme i bohatství.

Myšlenka jest nejjemnější a nejmocnější silou, která působí rychleji než elektřina. Proniká vše bez překážky i nejhrubší hmotou.

Kdo měl někdy příležitost zkoumat její vlnění a pronikání, přímo užasne nad mohutností a přesností, s jakou svůj úkol vykonává.

K soustředění a ovládání myšlenek věnuji všechny tajné vědy velkou část své výchovy, jejíž konečný cíl jest: „*Sjednocení lidské duše s božskou podstatou v nás*,“

čímž se stává člověk sebevědomě a plně částí nekonečného celku, bera zároveň podílu na jeho moci a moudrosti.

Vyrůstá zároveň ze svého tělesenství a vžívá se svou bytostí do neomezených sfér nekonečna.

Moudré soustředění myšlenkových sil jest dle indického způsobu posledním krokem před plným sebesplynutím v božství.

Člověk jest uprostřed hmotných poměrů zde na světě postaven. Zbudoval si hmotný nástroj — tělo — kterým zde na zemi vládne a činně vlnění k jeho vědomí se dostavuje a ačkoliv co mikrokosmos (část velkého celku v malém) může i na vesmírovém celku bráti podíl, tak přece zůstává vůči jeho vlivům většinou netečným, protože vrozené schopnosti pro vnímání hrubého vlivu již zdědil.

Člověk jest od dětství již odchován a řízen tak, aby svými pěti smysly bral podíl na všem materiálním, a proto se stává plně přístupem vůči všem zevním vlivům.

Ač současně s podstatou své duše zdědil i vnitřní smysly, které jsou vchodem a průchodem vlivů neviditelná, tak přece tyto následkem jich neužívání jsou uzavřeny a vlnění i působení odtamtud k nám se nám stává nepřístupným a možným jen tehdy, kdž vnějším smyslům rozkážeme mlčeti.

Také i těm zdánlivě nevinným myšlenkovým vlnám, které při našem vědomí nám stále mozkiem probíhají, musí být učiněna přítrž, by mozek se stal schopným přijímat ony nejjemnější vlny a vlny z vyšších sfér k nám doléhající. Toho dosahujeme tím, když naše myšlenky soustředíme na jediný bod a když myslíme na nějakou vážnou věc, tím zamezíme přívalu jiných myšlenek a držíme je tak dlouho v zásobě, až jím zjednáme volnost, aneb se nám opět ztratí.

Abychom se naučili částečně sebeovládání a soustředění, bývá dobré k tomuto účelu uchýliti se každého dne

alespoň na čtvrt neb půl hodiny někam v samotu, kde bychom nebyli ničím vyrušováni. Zde pohodlně usedneme a zamyslíme se na nějakou vznešenou věc, na př.: „Jsem s Bohem sjednocen?“ Probíráme tuto myšlenku stále, aniž bychom se nechali jinými z přemítání vyrušiti a kdykoliv se tak stane, vraťme se vždy poznovu k původní myšlence.

S klidem probírejte, co znamená jednota s Bohem, jak uskutečnitelnou jest v nás a co v nás božského a co lidského, aniž bychom zabíhali do neznáma a tam jej vyhledávali. Nezůstávejme utkvělými ztrnule na jednom pojmu, ale chraňme se také zbytečného tvoření dalekosahajících myšlenek a pojmů, neb tím by povstalo již rozptylování a nesoustředění.

Myšlenku o Bohu můžeme tak dalece sledovati, jak dalece dovedeme si o Něm učinit pojem, pak obraťme zřetel sami k sobě a porovnávejme naši bytost a vlastnosti s vlastnostmi božími. Zkrátka, zahloubejme se do určité myšlenky tak, že nemáme pro nic ostatního kolem nás smysl, leč proto, co chceme.

Když jsme se naučili takto mysliti na to, co chceme, o samotě, můžeme vystoupiti a jíti do hlučné veřejnosti, zde se učme poznovu uprostřed hluku a myšlenkového víru vždy udržet svou vlastní myšlenku a obracet svou mysl k tomu, nač chceme, i tehdy, když byla různými dojmy upoutána jinam.

Naše vůle musí býti tak silnou a mocnou toho, že svým chtěním dovedeme na konec jen na to soustředit svou mysl, na co budeme chtít. To jest výchova vůle a myšlenkové síly v nás.

V celém životě, v každém zaměstnání máme tisíce příležitostí vyzkoušet svou vůli a naučiti se tomuto cennému soustředění duševní síly v nás.

Jistý druh klidu, jistoty a moci bude námi působiti do našeho okolí a každý, kdo s námi přijde ve styk, dozná

a vycítí je sám. Získáme si důvěru jiných a sami jim poskytneme důvěry. Když se nám podaří naše výchova, vůle a soustředění, tu nepřipadne nám nijak za těžko dle našeho přání zbaviti se každé myšlenky vůle a přivést se v tak zvaný trpný (nemyslicí) stav.

Takto ve svém vnitřním utišení, ve svém klidu, dostává naše duše vnitřní inspirace (vnuknutí), pomocí jichž bývá vyučována právě moudrosti.

Tím způsobem se učíme probouzet ono vyšší vědomí v nás, s kterým spojujíc se naše duše, spojuje se s celkem duševního světa, neboť jest částkou věčného a nekonečného celku.

Pozvolna, ale jistě, trvalým tímto soustředováním a slučováním se duše s vyšší podstatou, roste a mohutní i vnitřní její síla, a ona přejímá myšlenky vyšší, čistší, ztělesňuje je v sobě, blíží se k plnému sebezdokonalení a božství, pak co plná dokonalost se v ní zrozuje.

Poněvadž ke konci tohoto spisku hodláme uvést různé pomůcky a způsoby, kterých může čtenář se zdarem k plné sebevýchově vůle a ovládání myšlenek použít, nebudeme se nyní tím zdržovati a proto pokračujeme. Vůle jest všemohoucností, myšlenku vždy řídící, ona jest koncentrací neboli souhrn myšlenek k jednomu bodu. Ona jest kormidelníkem, který vnitřní silou plující loďku do jistého a pravého toku přivádí a na něm udržuje.

Vůle jest ono zvětšovací sklo, které shromáždí sluneční paprsky na jeden bod, jež okamžitě propálí do papíru díru, na který dopadnou. Bez tohoto skla mohly by sluneční paprsky po celé dny naň svítiti a přece by zjevného účinku nevyvolaly.

Vůle jest prostředek ke koncentraci, k shromáždění a řízení myšlenkových sil. Myšlenka, jsouc moudře řízena, pracuje a působí, přinese výsledek a štěstí. Vše záleží v tom, bychom jen jedno měli na mysli a z oka toho nepustili, aby cíl byl nepopleten, bez kolísání a před námi pevně stál.

Když jest myšlenka takto řízena, pak ji nic nezvrátí!

Může tato síla zrovna tak dobře pro zlo jako pro dobro, pro sobecké jako nezištné účely, býti použita? Ovšem! Ale přece s jakýmsi důležitým omezením.

Čím více myšlenka zduševněla, tím větší její síla. Čím více život ztělesněl, tím více přiblíží se veškeré zlé, nešlechtné a sobecké účely. Když tato síla pro zlé věci může býti upotřebena, kdo tak činí, ten nesmí zapomenouti, že panuje všemohoucí zákon pravdy a spravedlnosti, jenž vše řídí a ani okamžik neustane ve své působnosti. *Týž zákon jej zničí, když svou sílu pro zlo používá.*

Nesmíme zapomenout, že vše, co činíme pro sebe na úkor jiného, klame nás aneb vůbec použitím nízkých schopností dojítí toho, přivede nás v záhubu a v nívěč se obrátí. Ten med, který z toho vytěží, chutná hořce. Plody, které klidí, jsou červavé. Růže, které trhá, zmizí a jenom trní mu zůstane v rukou, o které se do krve rozdrásá. Právě tak a nepřetržitě jede vůz vítězství božího po dráze a kdo se mu postaví v cestu, upadne pod jeho kola a bude rozdrcen. To je pak jeho uzdravení — neboť jej přivede k poznání nejvyšších zákonů a jeho pravého „já“.

Jsou dvě vůle na světě, které jednoduše pro pochopení lidskou a božskou nazveme.

Lidská vůle jest onoho nižšího „já“, jež hledá prospěch bez ohledu na onen velký celek.

Božská vůle jest onoho vyššího božského „já“ v člověku. Ono nechybí a nikdy nevede do neštěstí.

Na tento způsob působí nekonečná moc skrze nás a pro nás. My prožíváme tuto boží osvícenost, pro tuto dobu nic jiného není nám třeba činiti než dávatí pozor, by spojení s touto vědomě a plyně v rovnováze bylo udrženo.

Ode všech známých forem a sil jest myšlenka nejjemnější a nejodolatelnější. Tato síla byla vždy činnou, ale působila povětšinou u lidí zcela slepě. Určitěji řečeno: „Lidé byli slepými a neznali své síly.“ Výjimky tohoto pravidla byly až dosud vzácnými. Takovéto výjimky byli naši proroci, věštcí, mudrcové, vykupitelové a naši rekové.

My nyní jsme s tím, tuto obdivuhodnou skutečnost pojmuti, že máme vědomost o těchto myšlenkových silách a že zákonů, které poslouchají, známe a vědomě chceme použiti.

Myšlenka potřebuje určitého řízení, by mohla působiti. Od tohoto řízení závisí výsledek právě tak, jako od síly samotné. To přivádí nás na vůli. *Vůle není*, jak často míněno, *sama o sobě silou*, ona má jenom řízení. *Síla samotná jest jen myšlenka.* Když jest tato bez určitého cíle roztroušena, pak se stane člověk slabým, nejistým, kolísavým. On žádá mnoho a neprovede a nedokáže ničeho.

Když ale myšlenka jest rázně řízena vůlí, pak jest člověk silným, pevným, neohroženým a nepřemožitelným. Obtíží a překážek, jež druhé odstrašují, používá prvý co kameny, kterými onu cestu upravuje, po které vítězně a vědomě kráčí kupředu.

Silou, jež v sobě chová, promění ony překážky, které mu uzavírají cestu, právě v pomocné prostředky, jako vítr proti orlu, jenž jej zdržuje a zpátky zahnatí miní, ale právě tu orlu musí sloužiti, že tím více týž postupuje a až nad obzor působení jeho se povznese, při čemž třeba i lidskému oku mizí.

Vezměme na příklad šťastného obchodníka, který začal s ničím a jen svými schopnostmi se pozvedl.

Tento příklad stačí, neboť zákon působí všude stejně.

Má pouze jen jednu myšlenku: „Výsledek“. Týž stojí před jeho duchem, na něho myslí, jež vidí; něco jiného

viděti nechce. On očekává výsledek zcela určitě — a tak přitahuje stále všechny síly, které k onomu výsledku pracují.

Každý vítr, který věje, přihání výsledek. On se nebojí nezdaru, proto jej nezve.

On nemaří času a síly strachem neb starostí, neumdlévá. Přijde-li nějaké neštěstí, ne až zítra, nýbrž ještě dnes se vzchopí a nasadí nové síly v činnost.

Tyto síly pomohou mu více, než jeho sousedu, jenž obdržel podobnou ránu. Jedná se o půl milionu. Mluvíme o tom, jak jistý obchodník navštíven nezdarem. My ale nemyslíme na to, že snad je to nejvyšším viditelným stupněm jeho neštěstí, jež v jeho nitru dlouho prožíval před tím.

Člověk nese štěstí i neštěstí v sobě sám! Vnější okolnosti nemají s tím nic společného.

Plnost života.

„Chtěj a budeš blažen!“

Hlavní podmínkou nového života jest býti v harmonii se vším, v každém čase, za každých okolností a ustavičně, neboť to jest zvláště důležitým. Nesmíme si připustit ani dost malý moment, by byl vyvolán náhodou nesouzvuk neb zmatek.

Nesouzvuk maří sílu, kdežto souzvuk ji shromáždí uje.

Chceme-li býti na duchu, jakož i tělesně silnými, abychom vykonali co možno nejlepší dílo, tu jest harmonie nevyhnutelna.

Osoba, která stále žije se vším v sjednocení, jest s to v určitém čase o 10 a ž 50% více vykonati.

Kde chybí harmonie, tam panuje více nebo méně zmatek. Pomatený duch nemůže nikdy jasně mysliti a páchá ustavičné omyly.

Úplné ustálení trvalé duševní harmonie urovná omyly v každém duchu na nejmenší míru.

Duch, jenž dli v sjednocení, jest v nebi, jestliže jest vzdělán, ať bohat nebo chud, vše stejně, neboť v souladu jest radost, spokojenost a účinnost. Opakem dli třeba nejvzdělanější a nejbohatší člověk, když žije v rozbroji. Ten žije v ustavičných mukách v pekle.

Abychom mohli vésti ideální, dobrý a krásný život, musíme žiti se vším v míru. Každá myšlenka, každé slovo, každý čin musí být harmonickým.

Co vždy činíme, aneb čím býti si přejeme, jest nejvyšší moudrostí pro věc a harmonii vše obětovat. Když tak budeme činiti, nalezneme, že to, co jsme byli v stavu obětovat, nám vzato nebylo, ale stonásob se vrátilo.

Nic se neztratí tomu, kdo ve vysokém stupni vzhledem ke všem lidem a věcem se stává harmonickým.

Ustavíme-li v nás úplně sjednocení, budeme se vším, co milujeme, opět spojeni. Nová sjednocenost jest daleko vznešenější proti dřívější.

„Mé vlastní musí ke mně přijít!“ jest frází novomyšlenkářů. Mnoho jich bdí a čeká na příchod jich vlastnictví a rádi by věděli, co dělati, by příchod urychlili.

Mnohé může za účelem tím býti činěno, avšak přece jen nejdůležitějším jest sjednocení.

Těm, již žijí v ustavičném sjednocení, nebude jich vlastnictví zdržováno, ať pozůstává v čemkoli.

Co zasloužíš, nač máš právo, co tobě patří, brzy se ti v tomto světě objeví, jestliže pokračuješ v úplném sjednocení života.

Vstoupiti do stavu harmonie značí: Vkročiti do nového světa, kde vše jest lepším, kde se nabízejí větší a bohatší příležitosti, kde lid, okolnosti a vše jest příjemnějším.

Ty budeš tedy žiti v lepším světě; to ale není vše, neboť tvé stanovisko, harmonie tě tak úplně spojí s dobrými věcmi všech světů, že ono dobro z každého pramene přirozeně bude k tobě putovati.

Osoba, jejíž vědomí se stále ve tvaru rozkošného klidu nachází, jest stálým požehnáním pro každého. V její přítomnosti dletí, je útěcha, zotavení a posila. Jakých vznešených privilegií se domůžeme, když stále v souladu žijeme?

Jednota jest základem štěstí, zdraví a hlavní podmínkou všestranně úspěšného, skutečného života.

Nahlédneme-li do minulosti a veškeré dobré věci se snažíme spočítati, jež nám unikly, protože jsme ve zmatek a rozpor upadli, nebudeme déle nad tím pochybovati, že jednota jest jednou z největších věcí na světě.

Duch, který v ustavičném souladu působí, vykoná více a daleko lepší práce. Taková práce jest cvikem, jenž vede k vyššímu rozvoji.

Veškerá harmonická práce podporuje vývoj ducha a těla, kdežto práce ve zmatku veškerý organismus zeslabuje a přivádí v pochybení.

My často naříkáme, že máme málo času k svému vývoji. Žijeme-li a pracujeme-li v harmonii, každým momentem rosteme.

Ten vývin se ale neomezí na svaly a schopnosti, které přímo potřebujeme, nýbrž na veškerý organismus; speciálně duševní síla a vědomí stále na síle a ceně nabývají.

Jest slabostí trpěti rozpor, rozčilování a zmatek v našem duchu. Většina lidí jich ale shromažďuje a praví, že jim není možno se těchto zbaviti.

Když se nám zdá, že je nemožným těmto zameziti, pak se musíme tomu učiti a dokážeme toho! Není žádné příčiny, proč náš duch některým časem pomaten, aneb naše nervy mají býti rozrušeny. Těmto zjevům můžeme snadno předejiti, zrovna tak, jako když nějaký pokrm, který nechceme, vrátíme.

V první řadě musíme použití k této akci — rozumu. Musíme rozuměti, že křivdu, když jinému konáme, sami sebe řezeme do vlastního masa. Jest lépe dobro myslit a dobro konat, než se zbytečně rozčilovat.

Žijeme-li v ustavičném napětí, nedosáhneme účelu, aniž naše záležitosti, jak si přejeme, urovnáme a přes to ihned každý, jenž miní něco většího podniknouti, nachází se v ustavičném napětí.

My cítíme, že jest to náboženský fanatismus, tak se rozrušovati a nervy co možná nejvíce napínati k vůli ně-

jakému praobyčejnému případu. Tímto zničíme větší díl dobra a přivoláváme na sebe všechny druhy utrpení.

Jest vzácností, když je nějaká mimořádná záležitost hladce odbyta. V mnohých případech, a to dosti často, jsou vážně brána, ukáže se později, že jsme se mylili a účastníkům je předhazujeme.

Příčinu jest hledati v tom, že nám schází soulad a panuje v nás místo tohoto rozpor a zmatek.

Jest zcela lehké vystihnouti, proč tak mnohé podniky zanikají. Umění, setrvatí za každých okolností všelikého druhu v souladu, nedosáhlo ještě velké množství lidí.

V harmonii se nalézati, všem konati největší dobro, přinese tobě v každém čase výsledek: Ony velké příležitosti připraviti, jež se potom uplatní.

Skoro každého dne se stává absurdním, že učení a vzdělání lidé se ničí sebevraždou k vůli pouhé maličkosti. My horečně pátráme po příčině! Tací lidé by přece toho měli lépe věděti! Moderní výchova nás neučí, jak máme sami sebe používat, ale vyučuje nás: Jak materiální substance možno mísiti, aby každá možná naše choutka byla ukojena; zřejmě přírodní síly použiti, skorem vše ve fysickém světě konstruovati; ale neučili jsme se, jak řídit a ovládati živly ducha, abychom štěstí, síly a moudrosti vyvolali.

Někteří jedinci tuto zkušku učinili a přece nemůžeme ony živly ducha k větší a vyšší působnosti přivést, když duch se nenachází v harmonii.

Všichni z nás učili jsme se nazpaměť, ale málo z nás se učilo myslit. Opakovali to, co jiní vymyslili a řekli, považuje se a počítá za vědění, a takovým věděním se velké množství považuje za uspokojeným.

Dovedností jest ono umění tvořiti. Myšlenky samy sebou se neodkryly. Originální, neboli prvotní myšlení jest tajemstvím všeho mocného, všech mimořádných výkonů a vysokých vymožeností, ale žádný duch z nich

nezná originální neb prvotní myšlenky tvořiti, když by se nenacházel v harmonii. Jak možno harmonie dosáhnouti, přejeme si všichni věděti. Přejeme si znáti metod, kterých bychom mohli s výsledkem použiti.

V první řadě musíme v mysli podržeti onu velkou skutečnost, že není to nehoda, která nás dráždí a činí nešťastnými, nýbrž myšlenka, kterou se obíráme a čím více se jí obíráme, tím více mohutní a nás ničí.

Hledisko, se kterého skutečnost pozorujeme, nám určí, zdali přinese soulad neb nesoulad. Leží v naší moci a v každém čase dle libosti hledisko si voliti a měniti. Stane-li se něco, co obyčejně ducha uvede ve zmatek a jej vzruší, tu povinností naši jest pozornost řídití okamžitě v onu stranu účinku k oné moci s tím úmyslem: naléztí lepší stránku této moci.

Každá moc má svou lepší, ideální, svou mírovou a klidnou stránku. Pouhé přání, jediný pohled stihnouti onu lepší stránku, odvrátí ducha od poruchy a podrží svou pozornost na onen hledaný klid.

Tato přání zmírní okamžitě nesoulad, jestliže jsme tento klid připustili. Jestliže jsme oně naznačené metody použili, tu v tomže okamžiku, kdy jsme v našem okolí zpozorovali nějaký zmatek, zabráníme touto metodou každé poruše v našem duchu.

Když za každých okolností a ve všech příhodách takto postupujeme, rozvineme v sobě harmonické držení vztahem ke všemu. Zvykneme-li si na toto harmonické držení, nebude moci nic našeho ducha vzrušiti.

Jedno, co se stane, jest, že zůstaneme v souladu a klidu, a ihned jsme s to v každé příhodě učiniti patřičné opatření.

Duch, jenž ustavičně zmatenými okolnostmi bývá vzrušen, ponenáhlu ztrácí svůj vliv a konečně ztratí jej docela. Duch, jenž jest v souladu se vším a v něm setrvává, mistrně každou situaci překoná a stále postupuje ve stupnici svého života.

Mluv o štěstí, když vše zasmušile vyhlíží; když vše vyjasněno, mluv o něm dále.

Jsou-li druzí zarmoucení, stůj na tom býti vesel.

Bud' šťasten, to se ti vyplatí!

Dej druhým slunečního světla a oni se budou cítiti blaženými a tobě světlem opláceti.

Bud' šťasten a tvé zdraví bude lepším, tvůj duch jasnějším a tvá osobnost daleko přitažlivější.

Vlastnosti, které tobě štěstí propůjčují, budou dány i jiným, kteří mají to potěšení tobě naslouchati, když mluvíš o štěstí.

Mluv o štěstí a stále zůstaneš ve šťastném duševním složení a tak učiníš tisíce spoludruhů šťastnými.

Staneš se pramenem radosti uprostřed zahrady lidského života, a kdo by mohl sčítati, mnoho-li kvítků laskavosti a radosti ve své vzácné a něžné kráse se rozvíje, protože dlíš na zemi?

Když druzí ztratí zmužilost, mluv o štěstí. Budoucnost jest jasnou pro každého! Mluv o štěstí a oni uvidí lepší věci, které na ně čekají.

Je-li duch snížen, jest slepým a vidí pouze tmou. Zaskví-li ale světlo radosti, jest vše jinak změněno. Proto mluv o štěstí ke všem lidem, v každé příležitosti.

Po jakém větším potěšení může kdo toužiti, než po tom, sebevědomě ulehčiti cestu tisícům lidí, aby sluneční paprsky oně radosti do duševních světů statisícům mohly býti seslány? Těto radosti můžeš požívat, když vždy mluvíš o štěstí.

Dlíš-li uprostřed nesouladu, protivenství a zmatku, mluv o štěstí, soulad a sjednocenost se brzy dostaví.

Mnohým bytostem ono připadá lehkým obrátiti se k lepšímu, když někdo převezme vedení.

Ty převezmeš vedení tím, že stále budeš mluvit o štěstí.

Mluv o blahobytu! Jsou-li zlé časy, pak je musí člověk sám napravit a on může jich plně zlepšiti, když své nejlepší dobro koná a důvěru pro blaho pěstuje.

Pěstují-li lidé důvěru k blahobytu, budou na blahobyt mysliti, blahobyt prožívat a konati co blahobyt přivádí. Ty jim můžeš důvěru k blahobytu vnuknouti tím, že o něm mluvíš.

Bázeň před pokleskem přivádí více poklesků, než všechny jiné příčiny. Tuto bázeň můžeš odstraniti, když mluvíš o blahobytu a o pravém určení člověka. Mluv o zdraví, toť nejlepší lék. Když přestanou lidé mluvit o nemoci, přestanou si nemoci přitahovati. Mluv o zdraví a zůstaneš vždy zdravým.

Mluv o zdraví k nemocné osobě, dáš jí podnět o zdraví přemýšlet. Kdo o zdraví přemýšlí, bude v něm žít; kdo v něm žije, bude si jej přivlastňovati.

Když tvoji přátelé rozšiřují řeči o útrapách a slabostech, vyčisti špinavé vody jejich zábavy tím, že mluvíš o zdraví. Stůj na tom, aby o zdraví bylo mluveno. Pokaž na to, že existuje více zdraví než nemocí a proto důležitější záležitostí jest mluvit o zdraví a většina dá ti za pravdu. Zdraví jest ve většině a proto pomoz této k právu, a to tím, budeš-li mluvit o zdraví.

Stojí-li světské hříchy v popředí, mluv o ctnosti! Stojí-li ctnost v popředí, mluv o ní dále! Lidé budou o ní mysliti, o kráse její přemýšlet a brzy po ní toužiti, a duch, který touží po ctnosti, stane se ctnostným.

Můžeš očistiti ducha tisíce druhých tím, že stále mluvíš o ctnosti; tito tisícové svou silou ctností zase na tolik tisíc tisíců ji přenesou. Mluv stále o ctnosti, neboť není konce onoho dobra, které zakládáš a buduješ.

Když svět se zdá špatným, mluv o ctnosti. Moc dobra nezašla, ona jest — jest zde a všude. Otevři lidského ducha pro mocný vliv této moci tím, že o ctnosti hovoříš.

Můžeš proud lidských myšlenek měnit, můžeš dáti celému člověčenstvu popud po ctnosti toužiti, a to tím, když budeš o ctnosti mluvit.

Na povrchu se jeví mnoho věcí tak, jakými by býti neměly, ale povrch není vše. Jest poklad na světě, který ono velké množství nevidí, neb jich pozornost nikdy do hlubin tohoto nebyla řízena.

Můžeš lidstvo do zlatonosných min ducha a na demantová pole duše uvést! Tajemství jest obsaženo ve slovech, jež pronášíš.

Ve slovech, které pronášíš, můžeš každého ducha člověka kontrolovati a vésti.

Kam tvá slova stále míří, tam putuje duch a nemůže cestu chybiti.

Mluv o hříchu, chřadnutí a protivenství, upadneš do větších hříchů a protivenství.

Mluv o zdraví, o štěstí, o čistotě, a budeš vyšší zdraví, radosti a čistotu hledati, což jistě nalezeš.

Když celý svět nařiká, hořekuje, neopomeň jim připomenouti dobro, jež jest nyní právě po ruce, vždyť jest všude tolik dobra, jenže hořekující duch má neprůhledná skla a proto jej nevidí. Řiď jeho pozornost na ono dobro, jež jest po ruce a on nejen že jej uvidí, ale ono se mu rozjasní, kde většího dobra možno hledati.

Buď pamětliv dobra a ono se rozmnoží.

Mluv o něm a vše bude naň mysliti.

Mluv o míru, toť prostředek, jímž možno předejiti každému zmatku a pohoršení. Jest to též jediným a jistým utišujícím prostředkem, když bouře života na ducha lidského přikvapí.

Jestliže ale člověk spravedlivě myslí na mír a klid, bude v klidu a on nezanechá toho na mír a klid mysliti, pokud stále budeš mluvit o míru a klidu.

Mluv o úspěchu a do každého ducha vleješ zdaru, veškeré energie lidstva na cíl onoho úspěchu budeš řídit a veškeré bytosti se budou k tomuto kloniti.

Nemluv nikdy, že jest to nemožným. Kdo o úspěchu mluví, prospěje mu.

Každý má míti úspěch. Jest to nejen zdárnou privileji jednoho každého, nýbrž každá osoba musí, aby byla sama sobě sepravedlivou, dosáhnouti úspěchů.

Bázeň před poklesem jest přece největší překážkou zdaru. Této překážce zamezíš tím, když mluvíš o zdaru.

Nové a větší příležitosti mohou býti všude nalezeny. Mluv o těchto věcech a zapomeň na chybné kroky minulosti. Onoho nižšího za námi můžeme jen tím zanechat, že k onomu vyššímu se budeme tlačiti a pozvedati.

Upotřeb k tomu svých slov k podpoře pokroku, abys vzbudil zájem pro slibnou, lepší, světlou stránku sluneční.

Řiď ducha lidu k věcem, jež mohou býti vykonány.

To jest prostředek proti nářkům, jenž neselže. I když nařikající duch se stane zpátečnickým, má tento prostředek velkou cenu.

Osud každého jednotlivce k lepšímu se může změnit tím, když jednoduše a dobře míněno, před jeho pozornost se uvede, a to mohou tvá slova činiti. Jest to pravdou, že jakmile se jedna vrata zavrou, jiná se otevrou; někdy jich je více. Toť životní zákon. Jest to výraz zákona věčného pokroku.

Celá příroda touží pohybovati se kupředu. Tudiž, když někdo ztratí důvěru pokračovati, tu onen velký zákon poskytne mu příležitost jiné nalézt. Toť důkazem, že vesmír jest naprosto laskavým, a že vše jest s námi a nic proti nám.

Jest pravdou, že člověk, který mluví o štěstí, blaženosti, pokroku a zdraví, působí svornost s vesmírem. On podporuje onen velký účel vesmíru. Kdo by nechtěl takového stanoviska zaujmouti?

Jestliže ale o protivenství, nezdaru, nemocech a hříších mluvíš, pak kráčíš v duchu proti zákonu života a účelům vesmíru. Tímto budeš proti všemu a vše bude

proti tobě. Ty musíš proto ve všem, co podnikneš, nutně zakusiti zklamání. Jak jinak přece budou tvé zkušenosti vypadati, když se obrátíš a půjdeš onou lepší cestou!

Ustaneš-li mluvit o nezdaru a započneš mluvit o výsledku, dojdeš na rozcestí. Uzříš nový svět před sebou se rozprostíratí a nahlédneš do lepší budoucnosti.

Chceme-li ale započítí touto cestou, musíme se zříci starých zvyků; sami od sebe hned započítí, když nám k tomu dán podnět slovy druhého, jenž více zná, než my, aneb dosti ví, bychom dle jeho příkazů mohli jednati.

Síla těchto slov jest mocnou, jak v mluvčím tak i v osloveném. Jest to slovo vyřknuté ať duševně nebo slovně, které určuje, nač má býti obrácena pozornost a nač jest obrácena, tam bude spěti celý život.

Tvůj rádce.

„Važ si slov těchto!“

Svět tento jest krásným stánkem, proto nespěchej jej opustiti. Raduj se ze života, buď rád, že žiješ!

Čti ideální knihy, stýkej se s ideálními lidmi a vyhledej ideální místa.

Přej si to nejlepší a očekávej to nejlepší ode všeho, co přijde.

Žij život krásný a láskyhodné lidi přitáhneš a budeš se jich učit znáti.

Hleď po dobru pravdivém a krásném a nečekej nikdy něco jiného konati a žíti.

Osuš své slzy, neb nebyl tobě život věnován, abys jej naplnil starostmi. Hleď býti šťasten i v tom, co stále konáš. Veselá mysl prodlužuje život na zemi a činí jej nepřetržitým řetězem stálých radostí.

Byl-li kdo laskavým, nikdy nic neztratil. Kde se nám jeví laskavost chybou, mysleme na to, že zrovna tak jest důležitým i k jiným býti laskav, jako sama k sobě. Nepociťuj žádného pokání, veď život takový, jaký dle tvého svědomí jest nejlepší, a očekávej, že to nejlepší tě stihne.

Co se vždy stane, považuj za to nejlepší a nebuď smutným, jestliže jest to jinaké, než jsou tvé naděje.

Žiješ-li a myslíš tímto způsobem, budeš se vždy cítiti šťastným a ty nejlepší věci do tvého přítomného života budou rozhodně přivedeny.

Nechtěj hned nebe a aniž by nebe k tobě sestoupilo, připrav se dříve jej přijati v sobě. Otevři oči své duše a uvidíš, že nebe zde a všude jest.

Kdo se chce stát mistrem nad svým vlastním osudem, musí býti připraven pro každý jiný osud.

Proč se soužíš pro zklamání a pláčeš pro učiněné aneb utrpené bezpráví?

Bezpráví nezasluhuje slz.

Učiň to nejlepší v přítomnosti a budoucnost bude lepší.

Uprostřed protivenství se cítiti šťastným, spokojeným a veselým jest znamení vysoké duše; nemůže v ní býti žádného protivenství.

Jsou stromy, jež jsou staré čtyřicet století a ještě starší. Proč člověk, jenž stojí mnohem výše, než ony, jen průměrného stáří čtyřiceti roků by měl dosáhnouti?

Čím více na utrpení v přítomnu naříkáš, tím déle se u tebe zdržuje.

Jsou lidé, kteří vedou tak krásný život, že když k tobě mluví, vždy tvá duše cítí, jako by mrakv všech starostí a útisků pronikla a nad ně byla povznesena.

Na dobro čekati máme vždy času. My žijeme u věčnosti, proto nám zbývá vždy času pro splnění, ona dobra požívati, až nás dostihne.

Bud' šťasten a svět bude k tobě dobrým. Čiň dobro nejen pro sebe, ale též i pro jiné!

Co dáš jiným, u větší míře se ti vrátí.

Kdo před svými nesnázemi utíká, na nejbližší zastávce jinými je nalezne rozmnožené.

Tvá duševní atmosféra musí býti tak čistá a krásná, že každý, kdo se u tvé přítomnosti nachází, cítiti má, že jest příjemno a dobrým u tebe dlíti.

Jest stejným, v čem pozůstává bezpráví. Stále se nachází cestu bezpráví napravití, a ve vedení nového života se tato cesta objeví.

Chceme-li se zalíbiti Bohu, musíme v onom nejvyšším dobru v nás spravedlnost úplně nechat stihnouti. — Prodělávej život dobrý, žij, pokud můžeš a buď užitečným, pokud žiješ!

Mysli o sobě sám tak, jak sám v sobě jsi dokonalým. Pojem: Sám v sobě tvoří tvé myšlenky. Jaké jsou tvé myšlenky, takový jsi sám!

Tvá duše buď udržována u veselém klidu! V takovémto stavu můžeme ony nejčistší ideje chápati, jakož i nejvíce a nejlepší práce vykonávati.

Miluj každého! Pěstuj vnitřní důvěru ke všemu přítomnému dobru, a máš veškeru ochranu, kterou potřebuješ! —

Nemysli nikdy na věci, kterých si nepřeješ, aniž o nich myslí, by přišly!

Tak dlouho nenajdeš v sobě Boha, pokud v jiných satana hledáš!

Rozčili-li tě něco, značí to, že nalézáš se v tobě slabost, kterou máš naléztí a přemoci! Tvé ideály uskutečniš, když počneš je prožívat!

Nepřitahuj k sobě, co ti nepatří! Neb mnoho a mnoho k sobě přitáhneš! Poznáš-li pravdu, otevřeš tím své celé bytí životu a moci oné pravdy, a jistě uvolnění z omezenosti určitě následuje!

Velkou radost utvoříme v sobě tím, když jiným nějakou radost způsobíme, kteří žádné radosti nepožívají!

Nesužuj se v srdci svém nad nějakou věcí:

Důvěřuj v Boha, pěstuj důvěru k lidem, pěstuj důvěru sám v sobě a důvěru ve svou vlastní důvěru! Pak konej dobro každým okamžikem a ono výsledky tvého očekávání daleko předčí.

Každá příhoda v životě buď použita jako dobrá příležitost, ve správném-li způsobu vzato, vzato-li ale nesprávně, pak značí to překážku v tvém pokroku!

Jsi-li v nouzi a bídě, a nacházíš-li se uprostřed nejistoty a zoufalství, máš-li luštití problémy a zodpovědětí otázky, nevíš co máš činit? Jestliže ano, buď klidným! Zapomeň vše o lidech a věcech! Nevěř v nejistotu a bezpráví, nýbrž vnoř se do klidu ducha a očekávej od něho, aby tebe vedl! V krátkosti vzplane v tobě světlo, a ty zvíš, co máš činit!

Vyšší moc tě povede a jen to nejlepší dobro se stane!

Harmonie značí spojení jednoty se spirituální stranou všech věcí v souzvuku s oním pravdivým a dobrým v každém bytí, a onou láskou milovati, jež duši uchopí a na vše krásně a dobře odpoví.

Jsou lidé, již zevně činí dobrý a krásný dojem, uvnitř ale vše jest špatným a nedostatečným. Jiní opět jsou velmi krásyplní vzhledem k jejich vnitřnímu životu, ale zanedbávají tím svého zevnějšku.

Ideální člověk snaží se nejen uvnitř býti spravedlivým, nýbrž i zevně co možná nejlepší dojem učinit.

Člověk musí býti celý čistým, zdravým, něžným a krásným, aby tyto vlastnosti mohl ze sebe vyzařovat.

Boj s vášněmi.

„Tě malé hrstce, již chti!“

Bude-li čtenář řídit se dle toho, co až dosud mu bylo řečeno, nemůže nijak zbloudit na zcestí a musí bezděčně, ač pomalu, avšak jistě dojít k plnému, šťastnému a spokojenému životu, neboť radost a blaženost jsou dědictvím všech, již po dobru touží.

On však může svým přičiněním, svým pěstěním, dosažení tohoto cíle uspišiti a takto dříve býti zproštěn toho, co jej činí malomocným, nedokonalým a slabým.

Tak jako můžeme pilným štěpením a péčí urychlití vzrůst a krásu rostliny i plodu, tak zároveň můžeme pilným štěpením nových zásad v životě vypěstít v sobě to krásné, to dokonalé, co je skryto v jádru naší podstaty a co čeká jen na vhodný okamžik, bychom tomu pomohli na povrch.

Kdo tímto způsobem hodláš na svém sebezdokonalení pracovat, tomu poskytujeme níže něco přesných pokynů, jež, při čisté touze a správném pochopení toho, co již bylo sděleno, mohou jemu býti nadmíru užitečny, když se dle nich bude řídit.

Nejprvnější z nich spočívá ve starém rčení mudrců: „Zbav se všech přání, náruživosti dravých, staneš se členem spolku *pravých mudrců*!“

Náruživosti jsou jako dravé šelmy, přepadnou člověka a on se stává hříčkou, místo aby nad nimi panoval jako král všeho stvoření. Dokud jest člověk ovládán nějakou

náruživostí nebo vášni, až dotud nesáhne ničeho při vyšší sebevýchově a pěstění duševních sil v sobě. Proto musí nejdříve všechny pudy a vášně v nás býti zkroceny a opanovány, aby síla duše, která jinak v nich se stále rozptyluje, byla soustředěna a jako mohutný proud vyššímu určení našemu nás mohla vésti. Proto ztiš všechny pudy a bojuj trvale proti nim zbraní, která jest v tobě skryta.

Utiš pud po sebezachování. Pociťuješ-li strach a bázeň před smrtí, umlč jej. Neboj se, není žádného zničení, není žádné smrti! Jest jen věčný život, neustálá proměna. Bázeň tvá jest důkazem, že neznáš svého cíle a svého určení. Jakmile je poznáš, zmizí strach i bázeň. Nestarej se výhradně jen o to, co budeš jisti a čím se budeš odívat, ale pečuj hlavně o to, aby síla tvé duše zmohutněla a pracuj poctivě a správně proto, že práce je potřebnou tvému tělu a tvou povinností. Tak všeho, čeho je ti nutně třeba, se ti jistě dostane.

Přílišná péče a pud tento zavedly by tě v požitkářství a k neukojitelné touze po rozkošnictví.

Ušínaje zvečera, opakuj si vždy, buď nahlas, aneb v myšlenkách tato slova: „Život je věčný, nezničitelný, nemohu zemřít, protože jsem částí tohoto věčného života. Smrt jest jen sen, z něhož se budíme k novému životu.“

Ráno, když se probudíš, a ještě ležíš aneb se oblékáš, opakuj si tato slova: „Nebudu se zbytečně starat a pečovat jen o časné věci, spokojím se tím, co mám, a chci býti šťasten.“ Opakuj si toto častěji, třeba i mezi dnem, a když práce ti toho dovoluje, přemýšlej o tom! Nezapomeň, že myšlenky jsou síly!

Čiň tak po dobu čtvrt až půl roku, a když pak vymizela bázeň před smrtí a utišil se pud po požitku a rozkošnictví, pozoruj sama sebe a shledáš-li, že ještě jiný pud tebou zmítá, z místa povstaň a bojuj proti němu.

Utiš pud oplozovací. Nezapývej se oplzlými myšlenkami, nezpívej oplzlých kupletů a písniček, nebeť podílu

na nečistých řečech, nečti oplzlých románů a pikantních povídek. To vše jest otravný jed, jenž zvolna, ale jistě působí na slabé duše a sráží jich do vln prostituce, smilstva a neřestí. Pamatuj, že chceš vyrůst v krásný štěpný strom, který nesmí býti ohlodáván nečistým hmyzem.

Jsi-li svoboděn a probouzí-li se v tobě láska, varuj se zlé společnosti, aby tě neztrhla v kal. Pěstuj tuto lásku a obracej zřetele svého k veškerenstvu. Přenášej ji na vše, co vidíš: hory, lesy, zvířata i lidi. Miluj všecky, protože tvé lásky jsou hodni.

Nedovol této lásce, aby se změnila v kalný proud a stala se ti neudržitelným pudem vášně a náruživosti.

Vidíš-li krásné děvče, pomysli si: „Je to krásná růže, která jakmile z keře jest utržena, usychá, vadne a rozpadává se! Jest to zjev božské krásy, ale prchavý a nestálý! V Bohu je krása dokonalá, tam touží má duše!“

Jsi-li divkou a toužíš-li povznést svou duši z kalu života k čistým sférám nebes, pomysli si totéž o jinochu, jenž ti nadbíhá. Nenech se unést lahodným slovem, líčeným zjevem. Pomysli si: „Jsi švarný strom, avšak bez vláhy na slunci usycháš a vadneš, nehodíš se leč na oheň a ve vlastním žáru vášni spálen budeš.“ Přenášej své myšlenky a lásku svou na celek, objímej duši svou všechno stvořené a veškerenstvo bude objímat tebe.

Jsi-li ženat, varuj se, bys zneužíval zákona oplozovacího, aby se ti nestal chlipností a smilstvem. Jako včela okus jen z kalichu života. Pamatuj, že každé přílišné užívání vyčerpává tvé duševní i tělesné síly.

Čiň tě i ženu tvou nervově chorým, slabým a v těžkém životním zápase malomocným. Chceš-li mít rodinu zdravou a silnou, omezuj soulož na ten nejnutnější stupeň. Učiň z ní posvátný akt tvůrčí činnosti, jež ti ještě z daru nebes zbyla.

Nesnižuj jí v kal zvířecí vášně.

Svým rozumem a vůlí ovládej svou slabost.

Postačit' jednou za měsíc neb dva, chceš-li mítí pokolení zdravé, silně a šťastně.

Nečiníme tímto žádných předpisů těm, kteří již propadli vášním.

Mluvíme jen k těm, již chtí urychlit vzrůstu své duše a povznést se k sjednocení s božskou přirozeností v nás.

Však i tomu, kdo vášni propadl, nezbude na konec jiná cesta, leč sebepřemáhání, opanování a vítězení nad slabou svou přirozeností.

Usínaje večer mluv sám k sobě: „Není muž ani žena určen proto, by hověli si ve zvířecích vášních a snížili se tak do nejnižšího stavu zvířeckosti, ale chrámem božím jest každý sám pro sebe. Neznečistím chrám ten, neb chci, aby Bůh byl stále mým hostem.“ Opakuj to několikrát za sebou, přemýšlej o tom, čiň tak trvale po dobu čtvrt roku.

Probouzeje se pak ráno, opakuj sám sobě: „Miluji veškeré stvoření, objímám vše, co kolem ko' tou božskou láskou nezměrnou, jež plní mou duši!“

Setrvej při těch myšlenkách, oživuj je trvale a ony vzrostou, oživí tebe, a místo vášnivých pudů naplní všesvětová láska tvou duši a ty poznáš, co značí slovo: „Láska-Bůh ve mně přebývá.“

Propadl jsi jiné vášni? Stal jsi se alkoholikem, pijanem? Nemůžeš překonat svou slabost? Poznáváš, že to není pěkné, a přece vždy znovu upadáš do staré neřesti. Chceš se jí zbavit? Chceš se stát zase řádným a šťastným člověkem? Vzbud' v prvé řadě sám v sobě pevné přesvědčení a umiň si každého dne: „Chci a musím toho zanechat!“

Přemýšlej sám o sobě! Není to hezké, že sám sebe ničím a otravuji jedem alkoholu, snižuji se pod zvíře a činím ze svého těla kanál pro splašky pivovarské? Chci býti znovu člověkem, chci a musím povstat ze své nízkosti! Opakuj trvale své předsevzetí, i tehdy, když po-

znovu jsi staré vášni propadl. Poznovu povstaň a svatosvatě si v plném ujištění řekni: „Chci a musím zvítězit sám nad sebou!“

Varuj se staré společnosti, a když ti to nemožno, a tvé povolání ti toho nedovoluje, tu se vzmuz a dokaž všem, že nejsi ještě otrokem, bídným *otrokem vášní*, ale králem, který sám nad sebou musí panovati.

Nepij, leč jen tehdy, když cítíš žízeň, a to jen vodu, neboť ta jest určena k tomu, aby uhasila žízeň.

Chtěj! V chtění je moc! Setrvej v dobrém předsevzetí, chtěj a uplatniš své chtění v dobro, k tvé největší radosti a plnému štěstí! Použij vlastní autosugesce a hypnosy k tomu, bys staré vášně v sobě zdolal a přemohl. Pamatuj, že myšlenky jsou síly, které tvoří, a proto z nových předsevzetí a myšlenek zbuduj si nový směr života, jenž tě vyvede ze zajetí vášni v plnou svobodu a volnost ducha.

V počátcích bylo tvým přáním a touhou dosíci opojných nápojů. Pozvolna přání se zesilovalo a ukojené myšlenky rostly, rostly v skrytou neviditelnou sílu, bez tvého vědomí. Tvá vůle a tvůj duch byly spolučiniteli. Síla tato za léta zmohutněla, stala se tvým pánem a ty musíš nyní napnouti veškeré své skryté mocnosti: Vůli, myšlenky, vytrvalé předsevzetí, abys tuto tajemnou sílu přetvořil a nad ní zvítězil!

Čím více jsi se obíral požitkem alkoholu, tím více rostla neukojitelná touha a ubývalo ti vnitřní nadvlády nad ní. Nyní musí tímže způsobem přijíti náprava. Neklamej sám sebe a nemysli, že moc, která tě svádí k pití, spočívá v opojném nápoji. Ta spočívá ve tvém chtění, ve tvém trvalém vzdorování, ve tvých myšlenkách.

Tak jako poznenáhlu rostla touha po pití, tak pozvolna musí zase ustupovati, až ustoupí docela.

Varuj se společnosti, která tě svádí, opakuj si častokrát za dne, ráno a večer: „Síla, která ze mne činí otroka,

je mnou vytvořena. Ve mně je moc zase ji přemoci a v jinou přetvořiti. Nepodrobím se jí více, jsem a musím býti pánem sám nad sebou! Buď si toho plně vědom, že jsi od přírody stvořen pánem své vůle a svých myšlenek a proto musíš býti vladařem nad nimi.

Předlož a zodpověz si sám tuto otázku: „*Chceš vládnouti anebo býti ovládán?*“

Jestliže jsi zašel tak daleko, že chováš obavy nad vítězstvím, cvič se zesilovat své vůle. Kup si domů to, co rád piješ, a postav to před sebe na stůl. Vedle toho dej si sklenici s vodou. Sedni si pohodlně, dívej se na nápoj ten a přemýšlej, co hrozného zla bylo touto vášní napácháno.

Kdykoliv se tě zmocní sebou vytvořená síla, sáhni po sklenici s vodou a maličko si svlaž ústa a řekni: „Ne! To druhé až budu chtít! Zde jsem já pánem!“ Tím zmohutní tvá vůle a ty poznáš, že silou vůle dají se všechny vášně přemoci.

Konej tyto pokusy tak dlouho, dokud jsi plně sám nad sebou nezvítězil!

Jsi náruživým kuřákem? Přemýšlel jsi někdy o tom, jak povstala v tobě vášeň? Dědičnost, špatná výchova a příklad rodičů i společnosti, to vše má nemalého vlivu. Avšak jsi dítkem božím a moc i síla Nejvyššího přebývá v tobě. Dědičnost, zvyk a společnost ustoupí na stranu a vzdá úctu Nejvyššímu, Jenž v tobě přebývá. Znej se jen plně k Němu a odstraň vše z cesty, co zamezovalo by volnému přílivu božské síly k Tobě!

Dovol nebeským poslům, aby mohli k tobě přistoupiti a zvěstovat ti radostnou zvěst: Zrození se nového člověka (tvého Vykupitele) v tobě. Jak toho chceš dosíci, když tělo tvé, myšlenky i tvé touhy jsou ovládány vášněmi a chrám boží — tvé tělo — tvou celou bytost prosáklý nečistě a otravné jedy?

Již k vůli svému tělesnému zdraví, sám k vůli sobě bys měl zanechat zbytečného a otravného kouření a to tím

spíše, máš-li cit pro své spolubližní a chceš-li nastoupiti tvé dědictví, jako král a vladař ve svém domově nad svými vášněmi. Uvažuj, že dým, který polykáš, zase ze sebe vypouštíš a naplňuješ jím příbytek, prosycuješ nečistými miasmy vzduch a všickni, kteří s tebou bydlí, musí jej zas do sebe přijímatí, ať chtějí nebo nechťí.

Nemluvím ani o strážce hospodárně, že mnohdy těžce vydělaný haléř měníš takto v dým a mnohdy, když bys jej soustředil a uložil, byl by ti neb jinému skvostnou výpomocí v nouzi.

To nejhlavnější však jest, že zvyk se ti stává přirozeností v tobě, roste s tebou a nic nečistého, nedokonalého nemůže vejít s tebou do království božího, *do království míru, blaženosti a pokoje, jenž jest v tobě.*

Vše, co jsi přijal ze světa, ze společnosti, čím jsi se přioděl, jako zbytečným nátěrem, to vše musíš zase sám od sebe odložit, dříve než můžeš dosíci a v sobě rozvinouti plně dokonalosti.

Tvá síla vůle, tvá božská moc v tobě mohutní a roste jen dle toho, mnoho-li ji pěstuješ a odchovááš. Mnoho-li ustupuje do pozadí starý člověk se svými pudy, náruživostmi a choutkami, o tolik vzrůstá plnost, dokonalost a božství v nás.

Nuže, propadl-li jsi kuřácké vášni, a poznal-lis nyní, že jest na tobě, abys dosáhl plné blaženosti, míru a štěstí, pozvedni boj i proti této vášni.

Umiň si svatosvatě, že chceš a musíš býti novým člověkem.

Odlož dýmku i doutník stranou a kdykoliv přijde popud, nebo myšlenka, zapuď ji, obrať ji v jiný směr a rci sám k sobě: „Nebudu více znečišťovat a kazit vzduch jiným! Mám sebe příliš rád a musím býti vladařem ve svém dědictví. Vary z cesty, starý démone vášni! Král přichází, otrok nechť skloní svou šíjí!“ Vytrvej v tomto předsevzetí, opakuj a oživuj tuto myšlenku denně, za-

puď každou příležitost, jež by tě svedla. Vždy, kdykoliv učiníš malý krůček vpřed, pocítíš ve svém nitru radost a uspokojení, jež jest předzvěstí budoucí tvé blaženosti.

Kdo touží doopravdy po plném dosažení a rozvinu vyšších sil v sobě, těm hlavně platí následující řádky. Ten se nebude nikterak horšit a pozastavovati nad tím, když pravíme, že i vegetarismus jest jedna z pomůcek, která toužícímu žáku skýtá hojného zdroje k doplnění čistších a jemnějších sil, jež naplňují jeho tělo.

Nebudeme tuto otázku zde rozebírat, protože čtenář ji nalezne plně vysvětlenou v brožuře: „Láska k živoucímu.“ (Stojí pouze 30 haléřů a vyšla nákladem K. Sezemského v Nové Pace.)

Uvedeme jen ony nejvážnější důvody, jež mají hlavně za účel vypěstění vyšších duševních sil v nás.

Že pokrm sám sebou je veledůležitým činitelem v našem těle, nebude jistě nikdo, kdo má zdravý rozum, pochybovat. Poněvadž pak s masitým pokrmem přichází do našeho těla většinou látky ze zvířecí podstaty, mohutní a obnovují se tyto zvířecí vášně a pudy skryté v nás víc a více.

Nám se pak jedná hlavně o to, aby ono zvířecí v nás bylo zkroceno a nastoupilo své vyšší určení a stalo se božským. Další příčina spočívá v naší duševní vyspělosti a nejvyšším sebepoznání.

Tak již v první části této knihy jsme viděli, že i ve zvířatech žije část živoucí duše, část všesvětového tvůrčího principu, jenž se zde projevuje.

Člověk zasahuje pak rušivě do tohoto tvůrčího zákona, přivádí na sebe následky vyvolaného nesouladu a příroda se pak mstí. Nemoci, slabost a malomocenství jsou toho děsnými tresty! Z těchto a mnoha jiných důvodů učí všichni zasvěcenci indií i novější školy okultní své žáky vegetarismu, a veškeré světové názory jsou touto zásadou prosyceny. Příroda pak sama nám poskytuje hojnost krásných a zdravých svých plodů, vždy a

všude tolik, by zachovala svěřené jí tvorstvo k plné radosti a blaženosti. Čti označenou brožuru.

Kdo jsi neprožil život vegetariána, kdo jsi nenastoupil dosud cestu vyššího sebepoznání, nesměj a neposmívej se! I tobě se blíží dnové, kdy budeš bojovati sám se sebou a se svými vášněmi. Pak ti budou tyto pokyny vítanými!

Jest již samozřejmé, že žvýkání aneb šňupání tabáku jest vůbec nepřipustné tomu, kdo na cestách k svému vyššímu sebeurčení chce vypsati v dokonalého a řádného žáka.

Všechny malichernosti a tretky ustupují vždy do pozadí tam, kde veliké a vážné věci mají naléztí svého uskutečnění.

Zajisté tím největším činem pro člověka v celém jeho životě jest: „Státí se bohočlověkem“, naléztí svůj původ a svůj cíl! Vymanit se z poroby těla a ducha v plnou zářnou svobodu své vyšší bytosti. Tu ustupuje do pozadí všechna „móda“, všecken přepych a okázalá nádhera.

Máme-li soustředit své síly kolem vnitřního člověka, musí vnější ve svých zbytečnostech ustupovat do pozadí. Za to, co vnější člověk opouští, dostává tisícero náhradu v nových poznatcích, inspiracích (vnuknutích) a zjevech, jež sebou vnitřní člověk přináší na povrch. Tím není řečeno, že bychom měli opustit vše, co máme, a státí se poustevníky. Tím není míněna askese a sebetřýzeň, nýbrž utišení a umlčení veškerého marného a prchavého přání a zdolání zbytečných myšlenek.

Když jsme si podrobili vášně a zvíře-člověka v nás tak dalece, že jsme dobyli nadvlády onomu „vyššímu“, tu nám nutno státí stále na stráži, aby myšlenkové síly, které jsme po léta pěstili, mnohdy celým životem, se ne navrátily jednoho dne a nepřepadly nás v nestřeženém okamžiku a nestrhly zpět do kalných vírů života. Jest to dravý neviditelný nepřítel, jenž obchází stále kolem, jako lev řvoucí, hledaje, koho by pohltit. Je to nejnebezpeč-

nější náš nepřítel a to proto, že valná většina lidí jej stále odchovává a svými myšlenkami zesiluje. Jest to hrozný démon, s celou svou pekelnou mocí a myšlenkovou říší, jak si ho lidstvo po tisíciletí odchovalo a vytvořilo.

Abychom tomuto neviditelnému zlu mohli trvale čelit, jest nutno neustálého pěstění a zesilování své vůle, soustředění svých myšlenek v onom vyšším božském „já“, jež nám vždy tolik síly a záštity poskytuje, bychom trvale nade vším mohli vítězit.

Různé novodobé školy okultní učí své žáky tomuto způsobu, avšak opomněly toho nejhlavnějšího: Vrátit žáka předem k čistému a mravnému životu.

Žák vyrůstá a odchovává své vyšší síly výhradně jen v osobním prospěchářském zájmu. Všeláska úplně mizí a z lidí stávají se tím větší dravci vyškolení a dvojnásob nebezpečnější než dříve.

Nepohrdáme těmito školami, neboť každé vyškolení jest dobré. Ba naopak poukážeme naše žáky na některá z nich, jež jim mohou býti v mnohé chvíli života užitečnými. Necht' však nikdy nikdo neopomene dbáti: „Základního trvalého sjednocení s prasilou životní věsti čistý a jednoduchý život!“

Vyšší vývoj.

„Těm, kteří vytrvají!“

Veškerá vyšší vnuknutí a myšlenky přicházejí z duše. Hlasu ticha, onomu tajemnému hlasu v nás, nutno naslouchati v plném sebezahlobání a utišení. Když umlkli smyslové těla, tu počíná býti náš duch činnějším a může se vpraviti do jiného stavu citění, slyšení a vidění.

Když se chce začátečník vpraviti do takového stavu, tu to bývá vždy spojeno s jistými potížemi a mnozí teprve tyto potíže si uvědomí, když počnou v tomto směru sebe zpracovávat. Proto bude lépe, když v začátku se naučíme duševnímu klidu, a to tímto způsobem:

Usedneme pohodlně na židli, neb i třeba ulehne na lenošku nebo na postel a snažíme se nemysleti na nic. Vypřáhneme veškeré své myšlenky a zahlobáme se sami v sebe. Myšlenky, jež by na nás v této chvíli dorážely, musíme ihned zapudit a chtíti zdánlivě usnout. Setrvejme tak ze začátku pět, deset a patnáct minut a přidávejme k tomuto času vždy až do doby půl hodiny.

Cvičení musí býti trvalým a opakovati se stále dle potřeby a povahy žáka až do půl roku i déle, aniž bychom však usnuli. Po uplynulé době povstaňme a jděme zase za svým povoláním.

Nejvhodnějším ovšem k tomu bývá doba ranni, kdy člověk není ještě zatížen svými denními starostmi a prací. Někdy se stává, že již po několikadenním cvičení dohlédají vnitřními smysly k vědomí žáka různé hlasy, obrazy neb představy. Různé stvůry a surové hlasy snaží

se jej odvrátit od prvního kroku k spojení s oním vyšším. Nenechme se však tím rušit a uvědomme si ihned, že ono božské v nás je tak mocným, že dovede nás ochránit před veškerým zlem.

Dva činitelé stavi se nám tu v cestu: Prvý jest umění odstranit příval myšlenkových vln, jež zvenčí ze smyslného světa na nás dorážejí, a druhý spočívá v nás, v našem přirozeném zvyku stále vysílati kol sebe myšlenky.

Člověk počal svůj vývoj ve hmotném světě a poněvadž jeho celá pozornost věnovala se výhradně jen hrubým vlivům a myšlenkovým vlnám této pláně, proto jsou jeho smysly duševní pro jemné vjevy vyšších duševních světů uzavřeny.

Živoucí bytost jest součástí všech živoucích bytostí, jichž podstatou je Bůh. Sjednocením se s touto podstatou stává se schopným přijít ve spojení s neviditelnem a porozumět tomu, co značí podstata boží ve své všudypřítomnosti. Aby však toho dospěl, musí se před vnějšími materiálními vlivy i před nižšími elementárními účinky, pocházejícími z hrubé astrální pláně, uzavřít, vstoupit do svého nitra a se svým Otcem naléztí sjednocení!

On musí veškerá svá přání a pozornost v jistém klidném očekávání na ono vyšší v sobě řídit, to značí: My nesmíme si tvořit žádných obrazů ve své představivosti, ani stvořených, nám odjinud vnucených, přijmouti, nýbrž zachovávat plně trpný stav, stav klidu!

Když jsme věnovali vnějším věcem příliš mnoho zájmu, tu k nim přiléháme celým srdcem a tím žijeme v plné temnotě, v pekle, kde vládne trýzeň, bol a utrpení tak dlouho, pokud svévolně svými myšlenkami na této pláni setrváváme.

Teprve tehdy vstupujeme do říše nebes, míru a pokoje, když tomuto věnujeme jistou pozornost a nutný sebevývoj.

Nic nepřichází samo, vše musí býti vydobyto.

Hlas ticha uslyšíme tehdy, když vše kol nás klidno a v naší duši mír.

Zářné vnuknutí přijde náhle a pronikne naší bytostí, když se tato stala pro hrubé dojmy nepřijatelnou.

Podivuhodné věci, jež mnohá media dokázala, jsou jen tím možnými, že vnitřní duševní činnost nebyla v takových okamžicích rušena.

Abychom pak našli v sobě tolik síly své vůle, mnoho-li nám ji jest zapotřebí, nutno se v této cvičit, jak již v první části této knihy podotknuto: „V soustředění myšlenek neboli koncentraci.“

K tomuto účelu můžeme voliti třeba i jinou dobu dne a můžeme prováděti jedno cvičení ráno a druhé večer.

Soustředění můžeme ráno prováděti tím způsobem, že si vezmeme nějaký předmět (může to být obraz, soška, kniha neb cokoli), a sedneme si co nejpohodlněji ke stolu, aby nás nic nevyrušovalo a soustředíme své myšlenky na předmět, nedovolivše jim, aby zabíhaly daleko mimo obvod předmětu. Na př. vezmeme sošku a přemítáme o ní: Z jakého je materiálu, kdo ji zpracoval, jaké jsou její podrobnosti.

Přidržíme se stále předmětu a jeho vlastností. Nezabíhejme až k dělníku, jenž ji vyrobil, abychom probírali jeho povahu a vlastnosti. To by znamenalo již rozptylování a ne soustředění myšlenek.

Tak cvičíme se každého dne (dle potřeby 5, 10—15 minut), přidávajíc vždy více času, až dosáhneme doby půl hodiny. Nenechme se ničím a nikdy z upjaté pozornosti na předmět vyrušit a vždy, když se tak stalo, vraťme se poznovu k našemu předmětu. Když se nám podařilo, že jsme dosáhli stavu soustředění v tichu a o samotě, přejdeme do veřejnosti. Jdeme mezi lid tam, kde můžeme býti často svým okolím vyrušováni. Snažme se i zde odchovávat své vlastní myšlenky a nenechat se ni-

čím vyrušiti z našeho vnitřního klidu, kterého jsme poznenáhlu dosáhli.

Člověk musí býti úplným pánem svých myšlenek. Tak dlouho, pokud se nechává něčím neb někým ovládati, a mnohdy k své největší škodě, jest stále otrokem.

Většina lidu dosud toho nezná a proto musí se učit: Státi se pánem své vůle, svých myšlenek a tím svého štěstí. V tom spočívá největší tajemství síly a moci: „Ovládat sebe a rušiti vlivy jiných, kterých si nepřejeme, aby nás rušily!“

Za různých překážek musíme se učit naši pozornost věnovat jen tomu, čemu chceme a čeho uznáváme za potřebné, a to tak dlouho, dokud nám toto může býti k prospěchu.

Pozorováním a soustředěním myslí na jistý předmět, přenášíme část své duševní síly na předmět a on pak vystupuje v naší duši jasněji, čímž pozorované lépe pochopíme.

Když jsme se naučili soustředění a dovedeme vyvolati v sobě jistý stupeň míru, můžeme přejíti v další činnost myšlenkové tvorby.

Dívejme se nějaký čas na jakýkoliv námi vyvolený předmět (jaký, to nerozhoduje, nemusí to být zrcadlo, křišťálová koule ani magické zrcadlo), pohodlně sedíce neb i ležíce. Napřed 10—15 minut, později déle, když jsme si jej dobře v paměť vštípili, uzavřme oči a snažme se představu jeho v naší obrazotvornosti, v naší duši, vyvolat.

Setrvejme v tomto stavu tak dlouho, až celý předmět v našich myšlenkách se jasně vytvořil a můžeme jej buď slovy popsat, aneb tužkou na papíře nakreslit. Duše lidská přivyká tímto poznenáhlu na představy a obrazy astrální (neviditelná), a rozvinuje v sobě utajených schopností: Vidění do dálky a jasnovidectví.

Nezabihejme však v tomto směru příliš daleko. Snažme se, aby obojí směr: soustředění a klid duševní byl stále stejnoměrně udržován.

Nenechme se unášet ve svých myšlenkách sny a fantastickými obrazy, nýbrž podržme si vždy soudnost a jistou část vědomí na zřeteli čeho chceme dosíci.

Jsou mnozí lidé, kteří žijí takřka v samé představivosti. Samé obavy a strach je stále zeslabuje. Těm je třeba častého přemýšlení o krásách přírody, života a dobra. Soustředěním kol světlých stránek života a častou koncentrací dostane se jim zase rovnováhy.

Jiní proti tomu mají hlavu plnou myšlenek, ale když má přijíti k sebemenšímu činu, ztrácí ihned všechnu odvahu a neví si rady. Těm je zapotřebí více utišení a klidu. Oni budují povětrné zámky, ve kterých nebudou nikdy bydliti, protože nedovedou spojit myšlenky a v jednom směru rozvinout tak, až by docházely k uskutečnění v jejich životní dráze.

Jediné a trvalé cvičení své vůle může jim přinésti kýženého ovoce.

Jsou však ještě mnozí, kteří buď v jednom neb ve druhém směru jsou více vyvinuti, než toho káže potřeba. Bývají to povětšinou lidé, jejichž povolání vyžaduje více myšlenkové práce. Oni se v ni vžijí tak, že i při styku ve společnosti stávají se až protivnými svým stálým jednotvárným vypravováním.

Jiní zase jsou zaujati určitou představou a stávají se ve svém názoru neústupnými, myslíce, že mají jediné vždy a ve všem práva a domýšlí se, že v tom spočívá pravost pevné vůle.

Neústupnost a tvrdošijnost nesmí se však ztotožňovati s harmonickou pevnou vůlí.

Býti povolnými všude tam, kde jedná se o dobro myšlenek a činu, naše i všeobecné, a býti neústupným tam, ze svých zásad, kde se jedná o nesoulad a zlo, může být každému jedinci k trvalému dobru.

Je-li naším přáním nějakou věc, neb událost si dobře zapamatovati, obnovme si její obraz vždy duševně ve své mysli. Kdo chce dosíci lepší a trvalé paměti, nechť každého dne večer, když ulehne, přemýšlí o svých dnešních událostech a které z nich chce si zapamatovat, nechť si vytvoří ve svých myšlenkách jejich obraz.

Těm, kteří se chtějí vycvičit v dokonalé magnetiséry, a jedná se jim o získání větších sil duševních a aby tím větším zdarem kol sebe mohli působiti, doporučuje se ještě cvičení následující: *Dechová a zraková.*

Dechová cvičení jsou neskonale dobrá, i všem plicně chorým, a možno jimi i podobné začáteční choroby vyléčiti.

Dechová cvičení záleží v tom, že žák volně a zhluboka vydechne a pak vyprázdňené plice ponechá asi 3—4 vteřiny odpočinouti, načež volně do sebe vdechne co možná nejvíce vzduchu a vyčká opět 3—4 vteřiny.

Dýchání samo může si rozdělit časomírou. Při vdechování počítá: 1, 2, 3, 4, zadržení dechu: 1, 2, 3, 4, vydechnutí opět 1—4, uprázdnění plic opět 1—4.

Když se naučil tomuto pravidelnému dýchání, přidává zvolna každý den o jednu vteřinu více, takže dýchání dosáhne 5—7 vteřin, ba mnohdy i 10—15 vteřin.

Cvičení samo konati můžeme kdykoliv: Při chůzi, při lehčí práci neb i při volné chvíli, zvečera neb i ráno. Dobrým cvičením jest, když večer uléháme: Klidně necháme tělo spočinout, učiníme hluboký vdech a vtlačíme takto získaný vzduch do hrudníku (dolení části plic), což poznáme tím, že plice zůstaly nenapnuty; pak jej rychle vydechujeme. Takovýmto vyvětráním plic zbavíme se mnohých škodlivých zárodků plicních chorob. Těchto výdechů můžeme učinit libovolný počet: třeba 5—10. Již po třetím a čtvrtém výdechu pocítujeme značné úlevy, zejména jsme-li stísněné mysli, aneb působí-li na nás cizí nějaký nepříjemný vliv.

Těž i při soustředovacích cvičeních možno hlubokého dýchání použiti s velkým úspěchem, když na nás doráží cizí myšlenky a nemůžeme-li se jich jinak zbavit, učiníme několik hlubokých vdechnutí. Mezitím pak přenesme své myšlenky na jiný předmět a upřeme naň svou pozornost.

Zbývá nám konečně vypěstění *magnetického zraku.*

Že mnozí lidé jsou již od své přirozenosti nadáni zvláštní mocí svým pohledem ovládati jiných, není všeobecně žádným tajemstvím. Že však této moci možno i cvikem do jisté míry si osvojiti, pozná brzo ten, kdo pěstěním svého zrakového paprsku se bude zabývat.

Cvičení zraku provádí se pravidelným koupáním očí a hleděním ve vodě. Nejlépe ráno. Když jsme vstali, ponoříme hlavu i se spánky do ne příliš studené vody a snažíme se otevřít v ní oči a setrvat tak asi 5 vteřin. Pak osušíme tvář a můžeme jiti po svém povolání.

Po uplynutí jednoho týdne činíme tu lázeň i večer a pak klidně uleháme a dívejme se na některý předmět, který jsme si ve vzdálenosti asi půl metru před sebe zavěsili, při čemž můžeme třeba i klidně usnouti.

Komu pak se k tomu naskýtá vhodná příležitost, může spojití zrakové cvičení s dechovým dle návodu, který se podává níže:

Žák ponoří svou tvář do vody, právě tak, jak bylo výše naznačeno, na 5 vteřin, pak osuší tvář a sedne si pohodlně před zrcadlo, aby jej nic nevyrušovalo.

Také šat budiž volný a prost všeho stísnění.

Nyní přimačkneme prstem jednu nosovou díрку a druhou volně táhneme do sebe vzduch po 5 vteřin až do úplného naplnění plic. Nato zadržíme dech po 5 vteřin. Pak přidržíme onu nosovou díрку, kterou jsme vdechovali a vypouštíme druhou zase volně dech po 5 vteřin až do úplného vyprázdnění plic. Asi takto: Vdech levou dírkou — zadržení dechu — výdech pravou dírkou. Vdech

pravou dírkou — zadržení dechu — výdech levou dírkou. Vdech levou dírkou — zadržení dechu — výdech pravou dírkou atd.

Nezáleží na tom, kterou dírkou začínáme vdechovat, nýbrž abychom dodrželi stejný postup, neboť když bychom ze začátku opomněli počítati dechy, snadno bychom se nedopočítali.

Takových dechových tahů učiníme za 20 minut 80. Pět vteřin vdech, pět zadržení dechu, pět výdech.

Po celou tuto dobu nutno mít pozornost na dodržení dechu a časomíry.

Hlavní pozornost nutno obrátiti též k tomu, abychom nedýchali trhavě, ale volně a stejnoměrně.

Překážky, které se jen ze začátků objevují, brzy zmizí samy sebou, když jsme nějaký čas cvičení prováděli.

Když jsme skončili dechová cvičení, dívejme se do zrcadla na kořen svého nosu po 5 minut a snažme se, by náš pohled byl klidným. Chce-li se nám mrknouti, musíme pozvednouti víček, čímž se opět uklidníme.

Po zrakovém cvičení ponoříme oči opět do vody jenom na kratičko, by se opět osvěžily.

Toto cvičení nutno konati, pokud možno, třikrát denně a komu to není možným, dvakrát. Ráno a večer po dobu 3 neděl. Po uplynutí této doby zvýšíme ponor očí ve vodě na 10 vteřin a vdech i výdech (dechová cvičení) také na 10 vteřin, takže jeden dechový cvik bude trvati 40 minut.

Dívání do zrcadla prodloužíme na 6 minut.

Tak cvičme se po 14 dnů. Potom opět přidejme 5 vteřin, takže vdechnutí bude trvati 15 vteřin, výdech, zadržení a dech též 15 vteřin. Celkem bude cvik trvati 45 vteřin. Ponor ve vodě potrvá 15 vteřin a ustalovací cvičení před zrcadlem 7 minut.

Po uplynutí dalších 14 dnů vždy přidejme 5 vteřin na koupel očí, 1 minutu na ustálení před zrcadlem a 5 vteřin na dýchání.

Tímto způsobem postupujeme až do doby čtvrt roku, kdy dosáhli jsme možnosti zadržení dechu po dobu 20 vteřin. Ponor oční též 20 vteřin a ustálení zraková na 10 minut.

Když jsme dospěli cvičením k tomuto bodu, nabyt náš pohled silného vlivu a mocného dojmu.

Přivykli-li jsme si pravidelnému dýchání, tu není nám nutno denně dále třikrát cvičit.

Stačí, když vždy ráno pravidelně ve cvičení setrváváme.

Byť i dýchání ze začátku zdálo se nám obtížným, učme se mu zvolna přivykat. Překážky pozvolna mizí a dle toho, jak nabýváme nadvlády sami nad sebou, dle toho rosteme i vnitřně.

Když žák má předem překonané vášně, není mu nijak toto cvičení za obtíž a může jeho další vývoj znamenat jen zdar, radost a spokojenost.

Chceme-li pak jako plně zdravý a dokonalý magnetopat jen zdraví a dobro kolem sebe rozsevat, jest samozřejmé, že nesmíme zapomínat hlavních pravidel života, které vůbec každému k vnějšímu zdraví napomáhají; jsou to: *Čistý vzduch, dostatečný pohyb těla (tělocvik) a lázně*, aneb při nejmenším omývání celého těla nejméně jednou týdně.

Zde pak není třeba podávat zvláštních pravidel, která se sice lehce napíší, ale mnohdy těžce zachovávají. Proto nechť se každý ve svém okolí zařídí dle své možnosti. Komu však záleží na jeho osobním zdraví, ten jistě neopomene nikdy (i v zimě), na provětrání bytu denně, a rychlé omytí prsou; může-li, třeba celého těla, buď studenou neb mírně vlažnou vodou. Nejméně však jednou v týdně, neboť čistota těla sama značí již půl zdraví.

Naše tělo jest a má býti chrámem božím! Kdo nechá znečistiti dům, kde má sídliti nejvyšší všech císařů Císař?

Mnozí lidé jsou tak dalece zeslabeni a negativní, že jim jest zapotřebí úplně od základu svůj tělesný ústroj zpracovati, aby dosáhli nutných duševních sil.

Necht' je si každý toho vědom, že i v něm jsou utajeny síly, protože všichni jsme vyšli z jediného prazdroje. Nenalézáme se však na stejném stupni vývojovém.

Abychom i takovým jedincům pomohli nabýti ztracených sil, podáváme jim tuto zcela zvláštní pokyn, jenž zní:

Necht' vezmou asi dvě hrsti soli, dají ji do horké vody a učiní si teplou lázeň (koupel na celé tělo), tím se povzbudí nervstvo a tělo se důkladně pročistí. Po lázni se omyje tělo studenou vodou, do které jsme dali něco octa, nebo soli; pak tělo dobře očistíme a při otevřeném okně v pokoji vezmeme vzdušné lázně (necháme tělo lehce oschlo, což bývá asi za 20 minut, tu vezmeme měkký kartáč a dobře tělo vykartáčujeme. Tímto kartáčováním odloučí se od těla celá řada nečistých výparů, kůže zčervená a příjemné teplo rozloží se po celém těle.

Po nějakém čase se nám stává dýchání lehčím a zdá se nám, jakoby i naše kůže s sebou dýchala.

Jakmile se kůže kartáčováním a lázněmi očistila, tu počneme následující cvičení:

Položíme levou ruku na čelo a pravou na záhlaví, zavřeme oči a činíme hluboký vdech, tak mocný, jak toho naše plíce dovoluji a mezi tím, co vdechujeme, myslíme si: „Vdechuji do sebe magnetické síly ze vzduchu tolik, mnoho-li mi zapotřebí a od dnešního dne mohu jí též dle své libovůle upotřebiti.“ Mezi tím pak, co zatajíme dech, myslíme si, že v sobě tuto magnetickou sílu zadržujeme, jak dlouho nám libo, a když pak volně vydechujeme, tu si zase myslíme, že každým výdechem zbavujeme se nemoci a slabosti.

Toto dechové cvičení provozujeme častěji, a prodlužujeme dobu dle své možnosti, neb nelze zde přesně dobu

stanoviti pro každého, protože jsou různé povahy. Některá potřebuje delší a jiná kratší dobu k svému vývoji.

Nepřehánějme však ve cvičení. Vše musí jíti s klidem a s rozvahou, jinak by mohly nastoupiti záchvaty, závratí. Tomu lze volným postupem snadno předejít, neboť tímto způsobem dodává se tělu tolik sil a ozonu, že toto musí si zvykat teprve na podobnou vzpruhu.

Když jsme zpozorovali, že hlava a nervy se přeplňují silou, tak dýchejme volněji a čiňme magnetické tahy tak, že levou rukou po pravé a pravou po levé straně našeho těla dolů táhneme; napřed dotýkajíce se těla, později bez dotyku.

Jak dlouho nutno tyto tahy činiti, musí každý sám se učit citem rozeznati, neb jakmile cítí uvolnění, nutno přestat, aby se zase nezeslabil.

Vzdušné a vodní lázně nutno bráti ze začátku jednou týdně, později častěji, při čemž si můžeme vodu vždy zmagnetisovat.

Nikdy nezapomínejme, že *myšlenky jsou síly*, a na nás jest, jak jich upotřebíme. Čím jich častěji v jednom směru upotřebíme, tím více vykonají.

Položme si otázku, proč sebeobětaví, mravní a svatí lidé jsou bez výjimky nadáni vyšší duševní silou (magnetickou silou)?

Když tuto otázku si zodpovíme, tak máme v ruce klíč k dosažení téže v nejvyšším stupni.

To poznáme, že k dokonalému čištění těla musí se přidati dokonalé vyčištění myšlenek, a když vše se stalo v nás čisté: tělo, myšlenky, život, bude čistá plná moc a duševní síla námi probíhati jako řečištěm a uchvátí i oživí vše kol sebe, jinak daleko to nepřivedeme.

Doslov.

„Kdo čteš, rozuměj!“

Souhrn všech sil jest vždy jeden a tentýž. Veškeré síly v přírodě, člověku i nekonečnu, nejsou nic jiného, nežli různé projevy jedné a téže prasily — Boha.

Všechna síla přichází původně od Něho, a každé stvoření přivádí ji ve svém projevu navenek tolik, kolik jí dovedlo na sebe připoutat.

Člověk nemůže původní prasile ničeho ubrati ani přidati.

On však může nečinné síly v činnost uvést, a tyto jakož i jiné v přírodě činné síly naučit se znáti, ovládati a ve prospěch svých v zájmu celkového dobra — využítkovati.

Stane se mocným v davu dle toho, jak tyto síly v sobě vyvinul a jimi umí vládnouti.

Jestliže jich sám ovládne a v dobrou zužitkuje, stane se mistrem, jestliže ale nechá se od jiných jimi ovládat, bude otrokem a nástrojem jiných.

Člověk uzavírá v sobě všechny prvky celku od hrubohmotných až do nejjemnějších a proto nazýván již od pravěku: „Mikrokosmos“, t. j. malým obrazem celku. Svou nohou dotýká se země a hlavou pluje v jemném éteru, což značí, že s jedné strany spojuje se s hrubou látkou a s druhé, pomocí vlivů a vjevů, dostává se mu různých poznatků o působení sil a mocností neviditelná.

Proč si není člověk dokonale vědom všech na něho působících vlivů? Prostě proto, že těmto nevěnoval až do-

sud žádné pozornosti, vzdor tomu, že jeho smysly jsou dobře vyvinuty. Neuvědomí si ničeho, než jen toho, nač obrátí svou pozornost.

Zajisté mnohý z našich čtenářů byl již často zabrán tak do nějaké práce, že vůbec nepozoroval, co se kol něho dělo! Proč toho neviděl a nepozoroval? Poněvadž jeho vůle, jeho myšlenky byly právě tou dobou mocně upoutány jinam.

Jsa s vnějším světem stále v těsném styku, učí se člověk brzo zde působících vlivů si všimati a tím vyvinul svých tělesných neboli vnějších smyslů.

Vjevy a dojmy, kterých z této strany jen přijímá, zaujímají jenom nepatrnou část vjevů světového celku.

Ve svém pak dalším duchovém vývoji musí se proto teprve učit vyšším a jemnějším vlivům astrálna porozuměti.

Musí k nim svou vůli a svůj zřetel obracet. Božské vnitřní jsoucno (ono vyšší „já“), božská jiskra v nás ve své snaze proniknouti navenek pomocí světového éteru a duchovního světla, pracuje v nás stále svým směrem, až dostane se na hranice zdánlivé smrti. Překročí meze zákona smrti a nastoupí svou činnost v nové sféře, v novém ovzduší, kde vládne nesmrtelnost.

Bylo to jejím úkolem, navrátit se k svému Otci ve své výši sebevědomí: V lásku, moudrost, vůli v nejvyšším a nejdokonalejším svém stupni.

V říši rostlinné tato síla spala, v říši živočišné snila, t. j.: Zde vyvínovala své nižší sebevědomí (podvědomí).

V člověku počíná se probouzet a vyvínuje sebevědomé smysly.

Avšak ani zde nemůže trvalého klidu nalézt. Musí dále, výše, ve své dokonalosti pokračovat do říše nadsmyslna neboli všesvětového vědomí, s kterým se pomocí svých vyšších duchovních smyslů slučuje a v plném sebevědomí zde pracuje a trvá.

Na své sestupné dráze klesá božská jiskra do vnější temnoty. Opustivše své středisko, své vědomí a svůj život v Bohu, žije ve vnějším tvaru.

Zde věnuje svou pozornost nejdříve nuceně, později dobrovolně, vnějším vlivům. V říši rostlinné jsou tyto vlivy čistě mechanické. V říši živočišné se dostavuje citlivost, pudovost, ve vyšších stupních zvířecích částečná rozumovost a myslivost.

Konečně plné sebevědomí, usuzování a poznávání vyvínuje se u člověka a tento teprve rozvínuje dary, jimiž mu možno vědomě čelit vlivům a silám naň působícím.

Pudem sebezachování nuceno, učí se zvíře znát všechny, vnější vlivy a účinky.

Stykem s jinými bytostmi, neb věcmi, rozvínuje své city a dojmy.

Stálým nebezpečím, kterým je ve svém životě vysazeno, učí se bystřit svou pozornost, rozpoznávat dojmy v sobě vyvolané.

Poněvadž pro své bytí potřebuje potravy, musí se učit rozpoznávat onu, která jest jemu užitečná a která jest škodlivá. Tím vyvinut čich, chuť, cit a zrak atd. a čím více je zvíře nuceno těchto smyslů užívat, tím více se bystří a zesiluje jeho duševní podstata. Toho důkazem, že domácí zvířata nikdy nemají tak bystrých smyslů jako divoká, protože jsou před různým nebezpečím více chráněna a nejsou nucena smyslů svých tolik bystřiti.

Kdyby byl Bůh lidí a zvířata ihned stvořil úplně dokonalými v nějakém ráji, nebyl by další jejich vývoj vůbec nutným a možným. Tomu však nechtěl a proto vysazena duše boji a osudu. Proto ponechána jsou tolika útrapám, zápasům a nesnázím, neboť kdyby toho nebylo, nikdy by své skryté schopností, síly a vědomostí nerozvinuli a neuplatnili.

Prvým úkolem přírody bylo stvořit člověku tělo, a to takové, kterým by vnější svět na jeho duši působil a pomocí jehož by ona navenek se mohla projevit.

Tomuto úkolu plně dostála, a nejen to, ona postarala se ještě i o to, by člověk dále na rozumové pláni se mohl vyvíjet a i duchové sféry dosáhl.

Boj s osudem, boj o existenci, boj se svým okolím a o svůj vývoj, nutí ho k přemýšlení a k činnosti. Jest nucen novým poznatkům věnovat svou pozornost, vnikat do neznámých světů, a on jich též dosahuje.

Vnější nutnost není jediným prostředkem, kterým dobrá máti, příroda, na svého svěřence působí. Ona ho též vede jeho zvláštním zájmem pro tu neb onu věc, touhou po dosažení jí, k dočasněmu smyslnému uklidnění a na konec touhou po dosažení vyšších ideálů, k dosažení velikých věcí.

Dobro a krásno láká člověka a pudí jeho touhu výše, pobádá k činnosti a každým novým pokusem, uplatněním jeho skryté síly, roste a mohutní tato v něm a probouzí novou dosud dřímající v další činnost.

Ó, ta bystrá máti! S jedné strany vede člověka útrapami a s druhé strany láskou.

Tam kde nepomůže láska, tam pomůže bol a utrpení.

Buďme proto vyšší moudrosti vděční za vše! Za bol i za radost. Bol jako odpudlivá a radost jako přitažlivá síla, jsou nutny k tomu, aby člověka přivedly výše na cestě k dokonalosti.

Bez bolesti nepoznali bychom radost. Obě jsou květem časného bytí.

Právě tak, jako zvířecí plán (zvířena) dokazuje, že něco je výše, co po ní musí přijít a tím odkazuje na člověka, který po ní přichází, tak právě také člověk (lidstvo celkově) dokazuje, že za ním výše je vyšší plán, vyšší zřízení a on sám to jest, jenž se tam pomalu vývojem své bytosti pozvedá, používaje a rozvíjuje v sobě stále vyšších a mocnějších sil, které současně poznává.

Není to zcela přirozené, že je nucen původ svého vnějšího zjevu, dole pod sebou, v říši živočišné hledat?

Či to není jedna a tatáž prasila, *jediný životní princip*, z které všechny věci povstaly a která ve všem a všude jest činnou mocností? A je vůbec něco, co by pro tuto všemohoucnost bylo nemožností? Neřekl-li Jan hlubokou pravdu, když pravil: „Bůh může si i z tohoto kaméní své ditky vzbudit!“

Poukázali jsme v předřečeném, že naše skryté síly se v jistém směru tak dalece rozvíjejí, jak mnoho jsme věnovali tomuto předmětu pozornosti.

Počtář věnuje je počtářství, básník stylu a rytmu básnění, hudebník hudbě atd., a čím více tak činí, tím jsou síly tyto více schopny v tomto směru se zdokonaliti.

Kde vzali tuto sílu k sebezdokonalení? Sami v sobě! Zvěni mohli dostati popud i vnuknutí.

To, co básník i hudebník světu navenek předvedl a co tu ještě nebylo, to vyčerpal pomocí své vnitřní podstaty odjinud.

Vnější zjevy ať jakkoli jsou účelný k našemu časnému životu, nejsou přec ničím jiným nežli poukaz na vnitřní pravdu a skutečnost, kterou nutno si uvědomit.

Všecky učebné pomůcky ve škole jsou určeny jen k tomu, aby naučily žáka tomu, co v té které třídě má se naučit. Jakmile se tak stalo, pošleme jej do vyšší třídy.

Právě tak jedná naše dobrá máti: „Příroda“. Pomocí předmětů a zjevů, kterým dala vnější tvar, odkazuje nás k vnitřním podstatám věci samé. Když se člověk naučil toto znáti, tu jest schopen přejít do vyšší duchovní školy. Tak jako děcko odhodí své hračky, když dorůstá a chápe se účelné a užitečné práce pro život, tak právě pro nás přichází doba, kdy nám nebude více zapotřebí hmotných představ a úkazů, když rozvinula se naše vyšší přirozenost v nás a tato sama postaví nás do té třídy, kam patříme, a dá nám vždy nutně pomůcky k dalšímu našemu vyučování.

Proto jest smrt, jež vlastně není ničím jiným, nežli přesazením do jiné třídy životní, kde jest jiné vyučování.

Vše pomíjející na zemi jest jediným výrokem matky stvořitelky, jež zní: „*Kupředu a dále, k vyššímu, plnému sebezdokonalení! Nic nemůže zůstat státi, vše pokračuje!*“

Kdo neposlušen jejího hlasu lásky, propadá násilí, při tom však vždy má jen to nejlepší svých dítek na zřeteli.

Proto naše učení, v této knize uvedené, směřuje stále jen k tomu: Novými pomůckami a prostředky drímající síly v nás poznati, rozvinouti a uplatniti, neboť člověk jest podoběn jiskerce vzešlé z velkého plamene, jenž sluje: „*Bůh*“.

V něm zahalen obraz podobný Bohu v malém. Odhalme jej! Vychází z něho a září ohromná moc a síla! Uplatněme ji! Nebudeme pak navenek tak bezmocnými a svým tělem všem živlům vysazení na pospas.

Proč zmiráme jsouce nesmrtelnými? Co je naše určení a náš cíl?

Vnější člověk nemůže nám nikdy tyto tajemné otázky vysvětliti. Ponořme se do klidu svého nitra, předložme je onomu vyššímu v nás a ono osvětlí rozum a dá nám utajené pravdy pojmouti!

Rozum sám je také jenom nástrojem ducha a proto nechť v míru naslouchá jeho laskavému povelu!

Mezi tím, co na své tělo ukazuje, praví o sobě: „*To jsem já*.“ Všechny bolesti a radosti tělesně vztahuje tato síla na sebe a cítí se právě tak stísněnou, nemocnou a sevřenou, jako její nástroj, s kterým se sjednocuje.

Má strach před vnějšími živly přírody a cítí se zde malomocnou a slabou tak dlouho, dokud se nespojila se svým pravým *vyšším sebevědomím*, se svým vyšším a nesmrtelným duchem, aneb dokud se nenaučila moci a živly na ni působící vyšší mocí v sobě ukrytou převládat.

Aby svými duchovými silami mohla působiti, musí se ze svého smyslného spánku probudit a se svým božským ženichem se zasnoubit, t. j. se svou vyšší duchovou podstatou (s otcem v sobě) se sjednotit.

To je právě sebespasení, a staří naši bratři (učitelové moudrosti) učili a kázali vždy jen o tomto spasení v nás.

Všechno čisté náboženství ducha, všechna cvičení a mystická zasvěcování, nemají nic jiného povětšinou na svém zřeteli, nežli uvolnění naší duše od časného a uskutěnit v nás ono sjednocení a sloučení s naším *věčným „jsem“*!

Nikomu není možno současně ve dvou sebevědomých podstatách tělesně a duševně žiti. Jestliže se plně věnujeme jedné, zanedbáváme druhou a lidská duše má práva zde voliti. Ona může svou pozornost od smyslného obrátiti k duchovnímu, ale dvěma pánům současně sloužiti nemůže.

Když chce své vyšší síly a schopnosti uplatnit, musí se uměti dočasně proti všem účinkům a dojmům smyslna uzavřít. K těmto účelům podali jsme naše návody soustředovací a každý čtenář je si již tolik z podaného vědom, že při plném soustředění své myšlenky toho dosáhne.

Všichni vpravdě učení tohoto světa, již se tázali svého ducha po rozřešení této otázky, dostali vždy jednu a tutéž odpověď: „*Počátek a konec člověka je v Bohu!*“

Pravý člověk je duch, viditelná postava. Tělo jest jen časový zjev ducha. Aby duch mohl se zevním světem býti ve spojení, musel si hrubé tělo vytvořit a hrubou hmotou se přioditi.

Aby došel nynějšího stupně, k tomu potřeboval dlouhá tisíciletí.

Zprvu nemělo jeho tělo žádného osobního sebevědomí. Pracoval zde, jak se povětšinou až dodnes děje v říši živočišné, pudově — nevědomě.

Později, po delším vývoji, rozvinulo se jeho vědomí a stoupá tou měrou, až naučí se sám ovládat a řídit onu přírodu, která na počátcích ho ovládala.

Duch, jako příčina, přihlíží vždy k příčině, vidí-li účinek, neb on svou přirozeností stojí vždy příčině blíže, kdežto tělo naopak je blíže účinku, čili zjevu.

Bůh chtěje ze své jednotné podstaty několik sebevědomých bytostí stvořit, nechává v lidské bytosti vyšší sebevědomí se rozvíjet, aby mohl si uvědomiti svého vyššího sebeurčení, protože nižší a rozumové vědomí ničeho o tomto neví.

Jako duch, ví člověk vše; jako smyslová bytost jen to, co si svými smysly uvědomí a proto se musí učit.

Duše je zprostředkovatelem mezi tělem (hmotou) a praduchem. Ona objímá všechno vědomí, které si jako člověk osvojila a větší část tohoto vědomí projevuje se v něm jako „podvědomí“ a činí povětšinou nynějšího člověka tím, čím se navenek jeví. Vytváří jeho charakter.

Duše bdí nad vědomou i nevědomou činností těla a v prvních dobách svého vývoje jest velmi těsně s ním spojena.

Když duše se pomocí hypnosy, sugesce, zrcadélka neb jakýmkoliv hleděním na nějaký předmět, od těla a pout k němu poutajících uvolnila, tak vždy se stalo toto uvolnění použitím své vlastní síly.

Hypnotisér dá této síle jenom jistý směr. On neuspává osobně, nýbrž uspaný se uspává sám.

Duše je ve svém království vládkyní. Dokud ale si není vědoma své moci a dokud nevěří, že má možnost všechny projevy na venek ovládat, potud nemůže těchto sil v sobě skrytých upotřebiti.

Ona potřebuje k této činnosti dostati řádné poučení a popud ať již sugestivní činností odjinud aneb svojí trvalou vůlí. Ona roste nabývající mohutností dle okolností, kterým se vždy přizpůsobuje.

Duše podobá se spícímu obru, který musí dříve býti probuzen, aby svoje síly uplatnil.

Probuzená, k sebevědomí přivedená duše, jest bezmála všemohoucí!

Ona může své tělo vědomě ovládat a může své vlivy na libovolnou vzdálenost vysílati, jak zde na světě, tak i v říši duchovní.

Slyší a vidí vše libovolně, vše, co kdy a kde chce, zkrátka činí divy.

Léčí nemocné a vyhání dábly, čte myšlenky jiných a odkrývá příčiny všech věcí.

Další zkoumání hypnotismu, jak je v II. díle uvádíme, bude v mnohém žáků nápomocno, aby učinil si pravý pojem o jsoucnosti a moci duševních sil.

Kéž přinese mu vždy tolik světla, mnoho-li mu možno snést, by neoslepl a použije jej vždy k všeobecnému blahu a dobru.

To budiž jeho posvátným předsevzetím a účelem!

OBSAH:

Úvod	3
Jednota všeho života	5
Ve všem je duch, co žije	20
Myšlenky jsou síly	26
Vlastní sebevýchova	39
Výcvik a soustředění vůle	54
Plnost života	65
Tvůj rádce	75
Boj s vášněmi	79
Vyšší vývoj	89
Doslov	101

Seznam odborné četby:

	Brož. Kč	V.
A. Kardek: Kniha duchů. Spiritistická filosofie. Misto 40 Kč pouze	25.—	32
M. M.: Rosa duším. Vyšlo ve 3 dílech. Misto 60 Kč pouze	30.—	37
Anna Vavřínová: Panna Orleánská	25.—	30
J. Roustaing: Výklady čtvera evangelií. I. díl 15 Kč, II. díl 25 Kč, III. díl 30 Kč	70.—	85
M. Sezemská: Vegetariánská kuchařka. (Jen váz.)		10
Sezemský: Novodobý spiritismus. Jeho vznik, vývoj a určení	10.—	15
Limberská: Mravouka nového života	6.—	10
" Spiritistické písně. 369 písní původu mediijního	15.—	20
" Spiritistické modlitby a Hephata	6.—	10
" Malý vševěd. Pomůcka k hledání skrytých věcí	20.—	
" Plnost života. Poznání a vývoj skryté síly	6.—	
" Magnetismus co léčba. Magnetismus a použití jeho	6.—	25
" Hypnotismus a suggestce. Dokonalé poznání	6.—	
" Astrologie praktická. Hvězdopravectví	6.—	10
" Rukoznalství. Rýhy v ruce a čtení v nich. Díl I.	7.—	
Abstinence, vegetarismus a nekuřáctví	7.—	
Fakirismus a hypnotismus	5.—	
Okkultismus a spiritismus	6.—	
O mediumismu	6.—	
O budhismu a spiritismu	6.—	
O vědách duchovních	8.—	
Sezemský: Frenologie. K poznání vloh a náklonnosti	2.—	
Jak zřizovati spiritistické kroužky a vyvinovati media	1.—	
Schubertová: Mystické povídky ze záhrobního světa	—50	
Lukšík: Myšlenky v utrpení	—50	
" V ovzduší míru a paprscích lásky. Román XXX. stol.	1.50	
Hans Arnold: Ideál veškerenstva	1.—	
Prof. Frant. Jezdinský: Osud. Edice „Spirit“ svazek XXV.	3.—	
Metličanský: Spiritistické povídky	2.—	
" Zkušenosti ze spiritismu	3.—	
" Záhady okkultní lásky	1.—	
Jul. Pukl-Dačický: Světlo spiritie	1.50	
Jul. Pukl: Odpadlík aneb Zář na rozvalinách	3.—	
Fr. E. Beran: Světlo vítězí. Spiritistická pověst	1.—	
Z. Eckhartshausenu: Kostova cesta zasvěcením do bílé magie	7.—	10
Jindřich Krejčí: Věčná světla	5.—	
Květomila Skalská: Z podkozákovských samot	6.—	
A. Kubicová: Smrt a co potom?	1.—	
J. Zeman: Zákon života a smrti	2.—	
" Z říše snů	1.—	
" Záhada lidské duše	1.—	
O výchově dítek ve spiritistických rodinách	1.—	
Karel Mazáč: Bratrství a nový život	2.—	

Krásné koncentrační verše: Velké 2 kusy 4 Kč, střední 2 kusy 3 Kč, malé 2 kusy 2 Kč.

Prákopníci spiritismu, pohlednice: 20 kusů za 5 Kč.

Zajímavé pohledy zvláštností fakirismu, hypnotismu atd.: 10 kusů 2.50 Kč.

Rád pro seance v rozměru 42/52 cm k pověšení na stěnu 3 Kč.

Jen proti hotovému předem a nebo na dobírku ochotně zašle:

Edice „Spirit“, Nová Paka 495